

ÜMİTVAR

SULTANGAZİ YAZI AKADEMİSİ DERGİSİ • KASIM 2025 • SAYI 6

Asım'ın Nesli Sultangazi'den Yükseliyor!

- Bu Yıl Usta Yazar Konuğumuz CELÂL FEDÂİ oldu
- Akademi Eğitimcilerimiz ve Öğrencilerimiz Okul Programlarında
- Genç Yazar Adaylarımız Yazmaya ve Üretmeye Devam Ediyor

Söyleşi:

İlk Öğrencilerimizden Olan
ve Şiir Kitabı Yayınlanan
SALİH VARLI ile Konuştuk...

Umut Dolu Bir Gelecek İçin...

Ümitvar'ın altıncı sayısından merhaba;

Ümitvar Dergisi'nin yeni sayısında dopdolu bir içerikle karşınızdayız. Genç kalemlerimizin heyecanını sizlerle paylaşmaktan son derece memnunuz. Onlardaki okuma-yazma heyecanı bize de güç katıyor. Ve her geçen gün bu gücün çoğalarak devam ettiğini görmek bizleri gelecek adına umutlandırıyor. Çünkü genç yazar şairlerimizin yüreğinden sızan şiir, hikâye, denemeler, düzyazılar... sadece bugüne değil, geleceğe de kalıcı izler bırakıyor.

Gençler için geleceğe hazırlanmanın en önemli yollarından biri de sistemli okumaktan ve düzenli yazmaktan geçiyor. Tabii en başta düşünme becerileri kazanmaları gerekir. Böylece yılların birikimini elde ederken aynı zamanda yazarak da kendi tecrübelerini geleceğe aktarmış oluyorlar. Şüphesiz bu zahmetli bir yol... Ancak gençlerin bu yoldaki gayretleri, azimleri, istikrarlı yürüyüşleri bütün zorlukları yeniyor. Ve onları geleceğe donanımlı bireyler olarak yetiştiriyor. Kurulduğu günden beri 'okuyan, düşünen ve yazan bir gençlik...' felsefesiyle çalışmalarına devam eden Sultangazi Yazı Akademisi'nin yetiştirdiği gençler işte böylesi bir bilinçle Ümitvar Dergisi'ni çıkarıyorlar.

Bu yıl da Ümitvar Dergisi'nin altıncı sayısı yine birbirinden güzel şiir, hikâye, deneme, eleştiri ve röportajlarla dopdolu. Tabii genç yazar şairlerimiz sadece Ümitvar'da değil artık birçok ulusal dergilerde ve dijital mecralarda yazıyorlar. Yıl boyunca tamamen kendi gayretleri ile birbirinden güzel fanzinler çıkarıyorlar, dijital mecralarda yayın yapıyorlar. Mesela Badem, Gri, Meskûn Mahal, Mühür bu fanzinlerden birkaçı... Öyle ki ilk mezunlarımız artık kitap çıkarma safhasına gelmiş bulunuyorlar. Nitekim Ümitvar'ın bu sayısında ilk mezunlarımızdan Salih Varlı ile yeni çıkan kitabı ile ilgili bir röportajı okuyacaksınız. Bu güzel eserinden dolayı Salih Varlı'yı tebrik ediyoruz. Bu arada diğer mezunlarımızın da kitap çıkarma hazırlığında olduğu müjdesini vermek isteriz.

Sultangazi Yazı Akademisi'nde altı yılı geride bıraktık ve istikrarlı bir şekilde yolumuza devam ediyoruz. Bu yıl da deneyimli hocaları-

mız eşliğinde Sultangazi Yazı Akademisine devam eden öğrencilerimizin bilgi ve becerilerini hocalarımızın rehberliğinde okullara taşıdık. Böylece Yazı Akademisi hoca ve öğrencilerimiz hem tecrübelerini, hem de ürünlerini (şiir, deneme, hikâye...) öğrencilerle paylaştılar.

Eğitim sezonu boyunca deneyimli şair-yazar Serap Kadioğlu, Hüseyin Karaca, Hüseyin Akın, Yusuf Tosun akademi hocalarımızın rehberliğinde dersler, atölye çalışmaları, yazar buluşmaları, kitap tahlilleri, fanzin hazırlama gibi çeşitli etkinlikler yapıldı. Bu gayretli çalışmaların neticesi olarak da Ümitvar Dergisi'nin altıncı sayısı meydana geldi. Tabii Ümitvar Dergisi, Yazı Akademisi öğrencilerimizin öykü, deneme, şiir, kitap tahlili v.b. çalışmalarını yansıtan küçük bir örnektir. Bu vesileyle dergide yazısı olan-olmayan tüm akademi öğrencilerimizi tebrik ediyoruz, başarılarının devamını diliyoruz.

Ayrıca hatırlatmak isteriz ki Sultangazi Yazı Akademisi kapsamında sadece lise öğrencileri değil okuma-yazmaya ilgi duyan ev hanımı, iş insanı, çalışan, üniversite öğrencisi gibi yetişkinlerden oluşan yazı akademisi sınıfımız da var. Onlar da yıl boyunca deneyimli hocalarımız eşliğinde çalışmalarına devam ettiler.

Netice olarak Sultangazi Yazı Akademisi ailesi her geçen gün gelişip büyüyerek yoluna devam ediyor. Ümidimiz odur ki; buradan yetişen şair-yazarlar gelecekte büyük başarılarla imza atacaklardır.

Tabii altı yıldır devam eden bu harikulade imkân, ortam ve atmosferin mimarı Sultangazi Belediye Başkanımız Av. Abdurrahman Durun bey ve ekibi başta olmak üzere İlçe Milli Eğitim Müdürlüğüne, şube ve okul müdürlerine, akademimizin kıymetli hocalarına, sevgili gençlerimize ve saygıdeğer velilerine şükranlarımızı sunuyoruz.

Ümitvar Dergisi'nin yeni sayısında buluşmak dileğiyle...

YUSUF TOSUN

Anadolu Yazarlar Birliği Başkanı

ÜMİTVAR

Sultangazi Yazı Akademisi
Dergisi • Kasım 2025 • Sayı 6

Sultangazi Belediyesi Adına
Abdurrahman Dursun

Genel Yayın Yönetmeni
Abuzer Korkmaz

Yayın Danışmanı
Hüseyin Karaca

Yazı İşleri Müdürü ve
Genel Koordinatör
Ercan Kahraman

Sultangazi Yazı Akademisi
Koordinatörü
Yusuf Tosun

Eğitmenler
Hüseyin Akın
Serap Kadioğlu
Yusuf Tosun
Hüseyin Karaca

Baskı
Karakuş İletişim
+90 212 501 82 20

Bu eser, Sultangazi Belediyesi ve
Anadolu Yazarlar Birliği işbirliğiyle
düzenlenen Sultangazi
Yazı Akademisi öğrencilerinin
ürünlerinden oluşmaktadır.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

04

GENÇLERİMİZ GELECEĞİMİZDİR...

ABDURRAHMAN DURSUN

OKUL BULUŞMALARI BU YIL DA DEVAM ETTİ	9
GENÇ YAZARLAR ÜRETMEYE DEVAM EDİYOR	10
İÇİMİZDEN BİR ŞAİRLE İLK KİTABINI KONUŞTUK	12
ŞAİR CELAL FEDÂİ YAZI AKADEMİSİ ÖĞRENCİLERİYLE BULUŞTU	15
YENİ BİR ORMAN - ÇİĞDEM DAĞ	16
DURALİSİ! - DORUK YILMAZ	17
ÇÜRÜME ARŞİVİ - MUHAMMET KARAGÖZ	18
BİR DE BİNİ! - EZGİ MUTLU	19
YARA DUDAKTA DEĞİLSE TUZ CAN YAKAR MI? - SÜMEYYE ER	20
ZAMANIN İÇİNDEKİ IŞIK - BATIN TUĞRA AHNİK	21
LANETLİ SOKAKLARDA BİR KÖR SATICI - CEMRE BAKAN	22
MECZUBUN KÖYÜ - HACER DİKBAŞ	24
HAVA SOĞUK KARLI BİR YOLCULUK	
ALİ KEMAL BARDAKÇI.....	26

06

**TÜRKİYE, SULTANGAZİ'NİN
GENÇ KALEMLERİNİ OKUYOR**

İÇİNDEKİLER

AŞK MÜESSESESİ - AHMET EGEMEN BAŞ	28
GÖLGESİNDE BÜYÜDÜĞÜM! - SEYYİT RIZA KILIÇOĞLU	29
KANLI TOPRAK - SEMANUR DİLBEK	30
SIR PERDESİ - SÜMEYYE AKTAŞ	31
ŞEFFAF - ARZU COŞKUN	32
BULUTLARIN YARGISI - KAAAN ENGİN	33
YARIM KALMIŞ CÜMLELER KOLEKSİYONU	
NURSELİN ÖZTÜRK	35
PAPATYA GİBİ - HAYRUNNİSA GÜMÜŞGÖZ	36
YAŞANMAMIŞ ÇOCUKLUK - SÜMEYYE ÇEÇEN	37
SAFLIKTAN KÜLLERE - TURNA ÇOBAN	38
YAŞAYANLAR VE VAR OLANLAR	
NESİBE KORKUSUZ	39
BİR KOŞUCUNUN SON GÜNÜ - EYLÜL ACAR	41
ODA - AYŞEGÜL YAVUZ	42
TOZLU DEFTER - CEMRE BAKAN	42
ANNE - MERYEM AYDIN GÖKSU	44
SENSİZLİĞİN ŞARKISI - EFLİN OKUR	45
ŞİİRCİ - BİLAL İNAN	46
ASRIN ÇEYREĞİ - SELAHATTİN KARADENİZ	47
BİR MEVSİM GİBİ - YASEMİN İLBAK	48
SUSKUN ÇIĞLIKLAR - ELÇİN ÖZTAŞDEMİR	49
HİÇ ÖZLEMİYORUM Kİ!!! - EMİNE ELMAS	50
BOŞLUK - AYŞEGÜL YAVUZ	51
DÜŞ - BUĞLEM YAĞMUR AKSOY	52
MUCİZE - MEDİNE AKAN	55
BAŞTAN BAŞLAMAK - TASNİM EL HATİP	56
EKSİK TÜRKÇEM - BERAT YALÇINKAYA	57
ARAF TAKİ RÜYA - ELİF CEREN GÖKALP	58
GÖNLE SUÂLÂT! - ABDULLAH SALİH ÖZBAY	59
GEÇ KALMIŞLIK HİSSİ - ÖZNUR GÜZELAYDIN	60
KADİFEMSİ - HÜMEYRA ÇELİK	60
KARANLIKLAR GÜZELİ - ÖMER BİLGİN	61
OLĞANÜSTÜ BİR GECE - NİHAL DAĞ	62
VARILAMAYAN MENZİL - AYŞE SAĞIR	64

SIFIR NOKTASI

RÜYA NUR ERDEM

BİR TABLO, ÜÇ HİKAYE!

ZAMANIN İÇİNDEKİ IŞIK

BATIN TUĞRA AHNİK

SOL GÖZÜM

HÜMEYRA KAYAR

Gençliğimiz Geleceğimizdir

Abdurrahman DURSUN

Sultangazi Belediye Başkanı

Yazı Akademisi
her yıl büyüyerek,
gelişerek yoluna
devam ediyor.
Eğitim yılı boyunca
kendi alanında
yetkin şair-yazar
hocalarımız
öğrencelerimizle
periyodik olarak
bir araya geliyorlar.

Değerli hemşehrilerim ve sevgili gençlerimiz;

Emin adımlarla yoluna devam eden Sultangazi Yazı Akademisi'nin çıkardığı Ümitvar Dergisi'nin altıncı sayısı ile hepinizi en kalbi duygularıyla selamlıyorum.

İnsan odaklı yönetim anlayışımız gereği gençleri hep önemsedik. Bütün plan ve projelerimizde onları öncelikle yer verdik. Çünkü gençler bizim geleceğimizdir. Biliyoruz ki bir milletin gelişmesi, yükselmesi, büyümesi gençleriyle doğru orantılıdır. Çünkü gelecek onların omuzları üzerinde yükselecek. Bu

da ülke gençlerinin doğru bir yönelimle iyi eğitilmesinden geçer hiç şüphesiz. Özellikle de nitelikli bireyleri yetiştirmek geleceğe bırakılacak en büyük mirastır. Bu anlayıştan hareketle Sultangazi Belediyesi olarak Sultangazi'de lisede okuyan gençlerimize yönelik alt yıldır devam eden Sultangazi Yazı Akademisi'ni kurduk. Böylece geçen süre zarfında yüzlerce gencimizin okuma, yazma ve düşünme becerileri kazanmalarına önemli katkı sağladık.

Sultangazi İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü ve Anadolu Yazarlar Birliği paydaşlığında yü-

Yazı Akademisi faaliyetlerimize son iki yıldır yetişkinleri de dâhil ettik. Böylece sadece Yazı Akademisi'nde lise çağlarındaki gençlerimiz değil; okumaya, yazmaya istekli üniversite öğrencisi, çalışan, ev hanımı gibi her yaştan ve meslek grubundan yetişkin hemşerilerimiz de Yazı Akademisi'nden istifade ediyorlar.

rüttüğümüz Sultangazi Yazı Akademisi her yıl büyüterek, gelişerek yoluna devam ediyor. Eğitim yılı boyunca kendi alanında yetkin şair-yazar hocalarımız öğrencilerimizle periyodik olarak bir araya geliyorlar. Verimli okumalarda bulunup gençlerin düşünme becerileri kazanmalarına vesile oluyorlar. Atölye çalışmalarıyla gençlerin yazdığı şiir, öykü, deneme gibi ürünlerini değerlendiriyor ve böylece yazma becerileri elde etmelerine yardımcı oluyorlar. Yine dönem içerisinde yaptıkları yazar buluşmaları, farklı atölye çalışmaları, kitap tahlilleri, fanzin etkinlikleri gibi birçok aktivite ile gençlerin çok yönlü beslenmelerini sağlıyorlar.

Gençlerimizin çok yönlü beslenmelerini ve gelişmelerini sağlayan bu faaliyetleri sadece akademimizle sınırlı kalmıyor, dönem içerisinde okullarımızda da programlar yaparak bu heyecanın dalga dalga yayılmasına vesile oluyorlar. Bu çerçevede son iki yıldır Yazı Akademisi kapsamında okul buluşmaları gerçekleştiriliyor. Böylece deneyimli hocalarımızın gözetiminde yazı akademisi öğrencilerimiz ve hocalarımız tecrübe ve yeteneklerini okullara da taşıyarak çok yönlü bir tanışma ve kaynaşma ortamı oluşmasına vesile oluyorlar.

Ayrıca başlangıçta lise çağlarında okumaya, yazmaya meyilli gençlerimiz için kurduğumuz Yazı Akademisi faaliyetlerimize son yıllarda yetişkinleri de dâhil ettik. Böylece sadece Yazı Akademisi'nde lise çağlarındaki gençlerimiz değil; okumaya, yazmaya istekli üniversite öğrencisi, çalışan, ev hanımı gibi her yaştan ve meslek grubundan yetişkin hemşerilerimiz de Yazı Akademisi'nden istifade ediyorlar.

Hem yetişkin sınıftan yazar-şair adaylarımızın hem de lise gruplarından gençlerimizin artık ulusal dergi, gazete ve dijital mecralarda ürün yayınlamalarını görmek bizleri son derece mutlu ediyor. En önemlisi Yazı Akademisi'nden mezun öğrencilerimizin artık kitap yayınlayacak aşamaya gelmelerini sevinçle karşılıyoruz. Bu yıl yeni bir kitap yayınlayarak edebiyat dünyamıza katılan ilk mezunlarımızdan Salih Varlı kardeşimizi tebrik ediyor ve diğer öğrencilerimize ilham olmasını diliyorum.

Sultangazi Yazı Akademisi öğrencilerimiz bir yıl boyunca yaptıkları faaliyetlerinin küçük bir yansıması olarak elinizde tuttuğunuz Ümitvar Dergisi'nin altıncı sayısını hazırladılar. Dergide birbirinden kıymetli şiir, deneme, öykü, söyleşi ve düzyazılar yer alıyor. Bu genç yetenekleri dikkatli bir şekilde okumanızı ve takip etmenizi öneriyorum. Geleceğe önemli bir yatırım olarak gördüğüm hacmi küçük ama içeriği büyük Ümitvar Dergisi'ni son derece kıymetli buluyorum. Dergide yazıları-şiirleri olan-olmayan tüm öğrencilerimizi, kıymetli velilerini ve akademi hocalarımızı kutluyorum.

Yıl boyunca yaptıkları çalışmaları Ümitvar Dergisi'nin altıncı sayısı ile taçlandıran tüm gençlerimize, akademi hocalarımıza, yıl boyunca gençlerimizle ilgilenen şair ve yazarlarımıza, eğitim camiamıza, çalışma arkadaşlarıma ve bu projeyi altı yıldır birlikte yürüttüğümüz Anadolu Yazarlar Birliği yönetimine kalbi şükranlarımı sunuyorum.

Hep ümitli olmak, hep ümitvar kalmak dileklerimle...

Türkiye, Sultangazi'nin Genç Kalemlerini Okuyor

Kültür ve düşünce dünyamıza yön verecek bir nesli inşa etmek ve edebiyatımıza yeni kalemler kazandırmak için hayata geçirilen Sultangazi Yazı Akademisi, altı eğitim dönemini geride bırakırken bu alandaki en istikrarlı proje olarak ülke çapında dikkat çekiyor.

Sultangazi Belediyesi'nin Anadolu Yazarlar Birliği ve İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü işbirliği ile düzenlediği Sultangazi Yazı Akademisi geçtiğimiz yıl altıncı yılını tamamladı.

Sultangazi Yazı Akademisi, Sultangazi'de bulunan lise öğrencilerinden yapılan başvurular sonucunda mülakatla belirlenen genç yazar adaylarına yönelik olarak dört ayrı sınıfta ülkemizin tanınan şair ve yazarları

yönetiminde istikrarlı bir şekilde gerçekleştiriliyor.

Son üç yıldır yetişkinler için de bir sınıf oluşturulduğu, bu alanda örnek bir proje olan ve kültürel kalkınmamızda rol oynayacak entelektüel bir kuşağın yetişmesine zemin hazırlayan Sultangazi Yazı Akademisi, 2024-2025 eğitim öğretim yılında altıncı dönem kursiyerlerine eğitim verdi.

“Gençlerimizin içindeki Cevheri Ortaya Çıkıyoruz”

Sultangazi Belediye Başkanı Abdurrahman Dursun, “Yazı Akademisi bizim eğitim alanında hayata geçirdiğimiz önemli projelerimizdendir. 2019 yılında bu serüvene başladık. Sayıların bizim için çok önemi yoktu. Asıl olan bu sayılardan ziyade duyguların kağıda döküldüğü şiir, masal, hikaye gibi alanlarda gençlerimizin içindeki cevheri ortaya

çıkarmalarına yardımcı olmaktı. Amacımız, onları sevdikleri, örnek aldıkları yazarlarla bir araya getirerek hayallerine bir adım daha yaklaştırmaktı. Bu bizim için önemliydi. altıncı yıla geldiğimizde bunu başardığımızı görüyorum” şeklinde konuştu.

Yaklaşık 1,5 aylık ön hazırlık sürecinden sonra liselerdeki edebiyat öğretmenlerinin ön seçimini yaptığı yaklaşık 200 genç arasından mülakatla belirlenen 130 öğrenciyle eğitime başlayan Sultangazi Yazı Akademisi, şair ve yazarlar Hüseyin Akın, Yusuf Tosun, Hüseyin Karaca ve Serap Kadioğlu yönetimindeki dört sınıftan oluşuyor.

Gençlerin okuma, düşünme ve yazma becerilerini geliştirmeyi hedefleyen akademiye öğrencilerin lise hayatları boyunca bir yandan da akademiye devam ederek liseden mezun olduklarında her birinin genç birer şair, yazar ya da iyi birer okur olarak yetişmesi yönünde çalışmalar yürütülüyor.

Beşinci dönem öğrencilerinin sertifikalarını aldığı, altıncı dönem öğrencilerinin de ilk kez bir araya geldiği törende konuşan Anadolu Yazarlar Birliği Başkanı Yusuf Tosun, “İşin asıl önemli tarafı, buraya gelen öğrenci-

ler düşünme becerileri ile ilgili deneyimlerden sonra, bunu okumalarla yapmış oldukları zenginleştirmeler neticesinde bu işi yazıya aktarma hususunda deneyim kazanmış oluyor. Yani duygu ve düşüncelerini sistemli bir şekilde yazıya aktarıp bunu hem kendi dönemindeki insanlarla hem de kendinden sonraki kuşaklarla paylaşma noktasında bir deneyim kazanıyorlar” dedi.

Öğrencilere Sertifikalarını Başkan Dursun Verdi

Konuşmaların ardından Yazı Akademisi'ne katılan öğrencilere sertifikaları verildi. Başkan Dursun, bu dönem eğitimlerine başlayan öğrencilere de başarılar diledi. Program, çekilen hatıra fotoğrafı ile son buldu.

Yazı Akademisi Eğitimiyle Dikkat Çekiyor

Akademi kapsamında edebiyat ve kültür hayatımızdaki öncü isimleri daha yakından tanıma imkanı yakalayan öğrenciler, yaptıkları temel okumalarla kültür ve medeniyetimizin kodlarına vakıf bir şekilde yerli bir

kültür ve edebiyat için önemli bir platform da oluşturmuş oluyorlar. Alanında uzman şair ve yazarlarla bir araya gelen gençlerin beraber okuyup yazdıkları, seminerler, atölye çalışmaları, yazar buluşmaları, dergi yayını gibi bir çok etkinliğin düzenlendiği Sultangazi Yazı Akademisi, eğitimiyle de dikkat çekiyor.

Okul Buluşmaları Bu Yıl da Devam Etti

Sultangazi Yazı Akademisi, çitayı her geçen yıl daha yukarı taşıyor. Okuyan, düşünen ve yazan bir Sultangazi gençliği için çalışan akademi, yıl boyu süren eğitimleri yanında sahaya da inerek okullarda öğrencilerle buluşuyor.

Sultangazi Belediyesi'nin Anadolu Yazarlar Birliği katkılarıyla hayata geçirdiği Sultangazi Yazı Akademisi, eğitimleriyle sahaya inerek sadece akademi eğitim gören gençlerle yetinmeyip tecrübe ve deneyimlerini Sultangazi'deki liselerde okuyan gençlerle de paylaşıyor. Program gerçekleştirilen okullar-

da öğrenim gören akademi öğrencilerinin de görev aldığı programlarda yazı akademisi hakkında bilgiler de veren şair ve yazarlar, öğrencilerin sorularını yanıtlıyor. Geçtiğimiz eğitim yılında şair ve yazarlarımızdan Hüseyin Akın Recep Tayyip Erdoğan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi, Serap Kadioğ-

lu Şehit Erhan Dündar Çok Programlı Anadolu Lisesi, Hüseyin Karaca Cumhuriyet Anadolu Lisesi ve Yusuf Tosun Mimar Sinan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesinde öğrencilerle bir araya geldi. Programlar sonunda öğrencilere misafir yazarların kitabı da hediye edilerek imza etkinliği de düzenlendi.

Genç Yazarlar Üretmeye Devam Ediyor!

Sultangazi Yazı Akademisi öğrencileri ve mezunları, yazarlık serüvenlerini sürdürmelerinin yanında editörlük ve yayıncılık deneyimlerini de artırmak için gruplar halinde faizin çıkarmayı sürdürüyorlar. Akademinin ilk yılından itibaren bir gelenek haline gelen fanzinlerde, tasarımdan ürün seçimine kadar tamamen öğrencilerin yürüttüğü bir süreç işliyor.

Genç yazar adaylarının her geçen yıl daha nitelikli ve dopdolu içerikleri çıkardıkları fanzinleri sizler için derledik.

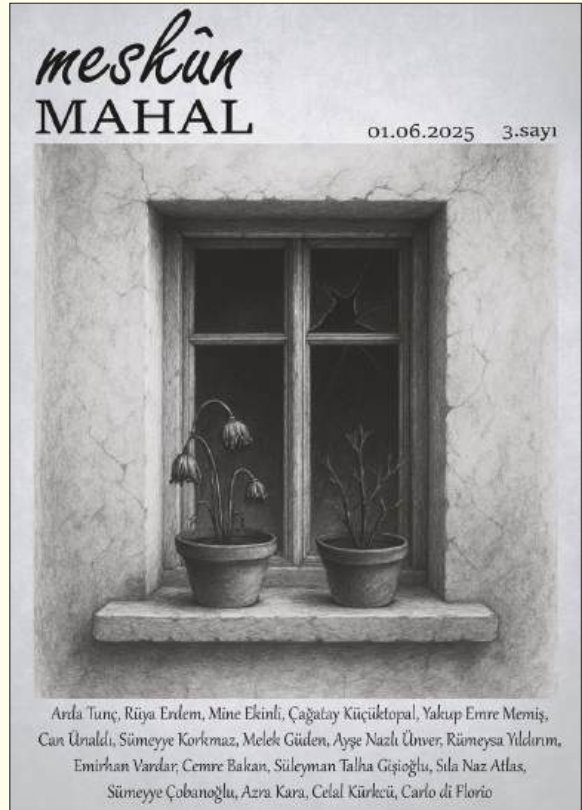

Meskûn Mahal

Akademinin ilk öğrencileri olan, dört yıl boyunca akademiye devam eden ve artık çoğunun üniversiteli olduğu bir arkadaş grubu tarafından hazırlanan Meskûn Mahal, yer verdiği nitelikli ürünlerle dergileri aratmayacak bir içeriğe sahip. Bazı isimlerin artık ulusal dergilerde de yazmaya başladığı Meskûn Mahal'in yayın yönetmenliğini Sümeyye Korkmaz, şiir editörlüğünü Rümeyşa Yıldırım ve Emirhan Vardar, düzyazı editörlüğünü ise Azra Kara ile Birgül Kayık yürütüyor.

Meskûn Mahal'in üçüncü sayısı Arda Tunç'un Son Çağrı başlıklı şiiriyle açılıyor. Dikkat çeken şiirler ve sağlam öykülerin yer aldığı fanzinde bir de şair ve Sultangazi Yazı Akademisi eğitmenlerinden Hüseyin Akın ile yapılmış bir söyleşi yer alıyor.

Bu sayısında yeni isimlerin de katılımıyla dopdolu 48 sayfaya okuyucuyu selamlayan Meskûn Mahal, çıtayı her geçen sayı yükseltiyor.

Bade/m

Sultangazi Yazı Akademisinin göz dolduran ve görselliğiyle öne çıkan fanzini Bade/m, dördüncü sayıya ulaştı. Bu sayısında genç yaşta hayatını yitiren şair Nilgün Marmara'yı kapağına taşıyan fanzinin yayın yönetmenliğini Muhammet Karagöz yürütüyor. Bade/m'in editörleri ise Berivan Aktaş ve Zeliha Nur Yıldırım.

Şiir ağırlıklı yeni sayısında dikkat çeken hikaye ve denemelerin de yer aldığı Bade/m'de kapak konusu olan Nilgün Marmara'nın geniş bir biyografisi de yer alıyor.

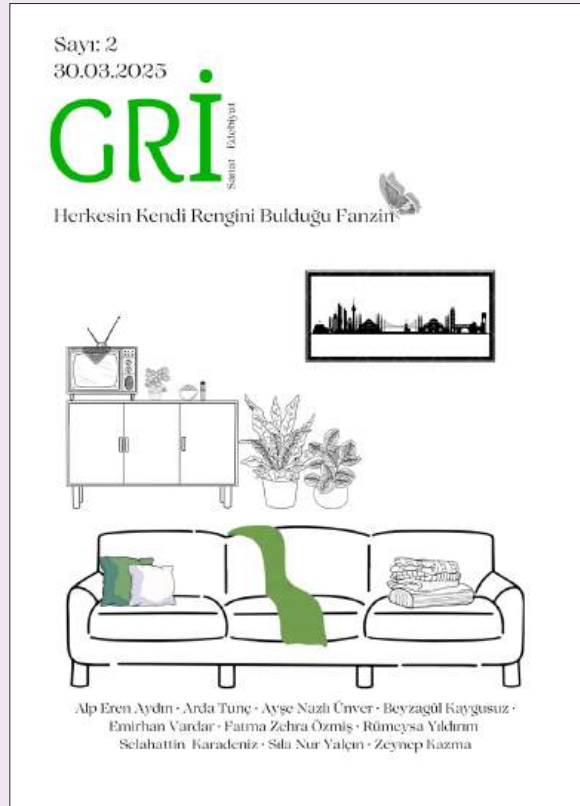
Genç yazar adaylarının kendilerini entelektüel olarak da geliştirmeye çalıştıklarının bir işareti olarak fanzinde yer alan, Edebiyat Ve Entelektüel Mücadele: Bir Türk Aydınının İzinde başlıklı inceleme de dikkat çekiyor. Cemil Meriç hakkındaki yazıyı Şeymanur Karadeniz kaleme almış.

Gri

Henüz ikinci sayısını çıkaran Gri, akademinin daha önce farklı fanzinlerde de yazan isimlerinin yeni bir teşebbüsü olarak okuma listemizde yerini aldı. Ayşe Nazlı Ünver'in yayın yönetmenliğinde çıkan Gri, "Herkesin kendi rengini bulduğu fanzin" şiarıyla ve minimalist, sade tasarımıyla dikkat çekiyor.

Gri'nin bu sayısında şiirleriyle Alp Eren Aydın, Zeynep Kazma, Rümeysa Yıldırım, Emirhan Vardar, Selahattin Karadeniz ve Arda Tunç yer alıyor. Fatma Zehra Özmiş ve Beyzagül Kaygusuz deneme yazılarıyla, Ayşe Nazlı Ünver ise mektup formunda yazdığı kısa hikayesiyle bu sayıya katkı veren isimler. Ayrıca Sıla Nur Yalçın'ın kaleme aldığı Rıfat Ilgaz hakkında bir inceleme de Gri'nin ikinci sayısında okuyucusunu bekliyor.

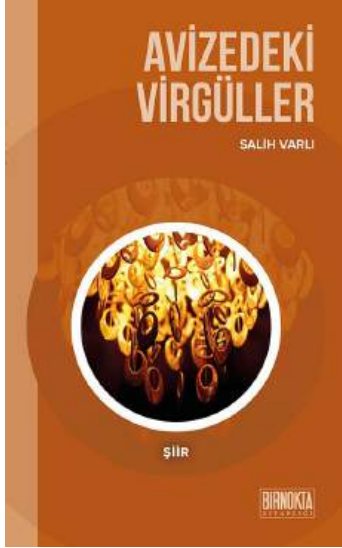

İçimizden Bir Şairle İlk Kitabını Konuştuk

Salih Varlı, ilk şiirlerini bu dergide okuduğumuz, şiir serüvenine Sultangazi Yazı Akademisinde başlayan ve bu serüvenin dört yılına şahit olduğumuz bir arkadaşımız. Liseden mezun olduktan sonra da akademiyle ve şiirle bağını koparmayan sevgili Salih'i, yeni çıkan kitabı vesilesiyle yolculuğunun ilk başladığı yerde, Ümitvar dergisinde misafir ediyoruz şimdi.

Konuşan: ONUR YÜRÜK

— Salih, öncelikle tebrikler; ilk şiir kitabın yayımlandı, bahtı açık olsun. Yazmaya ne zaman ve nasıl başladın? Yazma serüvenin nasıl devam etti?

— Okuma yazmayı bilmediğim yıllarda anneme karalamalardan oluşan mektuplar yazdığımı hatırlıyorum. Kalemle dostluğum belki de o günlerde başladı. İlkokulda kendi hikâyelerimi yazar, başka kitaplardan kestiğim resimleri defterime yapıştırır, kendi kendime kitaplar oluştururdum. Ortaokula geldiğimde ise artan tarih

merakım beni Osmanlı padişahlarının yazdığı şiirlerle tanıştırdı. Nedense, çocuk aklımla bu dizelerden derin bir şekilde etkilenmiş, onlar gibi yazmaya heves etmişim. Liseye geldiğimde yazarlık serüvenimde ciddi bir adım attım: Sultangazi Belediyesi'nin düzenlediği, Anadolu Yazarlar Birliği'nin yürüttüğü yazarlık atölyesine katılmak nasip oldu. Orada, yazın hayatımın en önemli şahsiyetiyle tanıştım: Sıddık Ertaş. Böylece eli ayağı tutulur şiirler yazmaya başlamış olduk.

Atölye, şiir adına adeta çölde bir nehir gibiydi. Dört yıl boyunca Sıddık Hoca ile istikrarlı bir şekilde şiir üzerine mesai harcadık. Ancak bu sadece edebi bir yol arkadaşlığı değildi; Sıddık Hocam zamanla hayatımın her alanında akıl danıştığım bir nevi ağabeyim hâline geldi. İlk kez bir şiirim, Şubat 2021'de Aydos dergisinde yayımlandı. Atölyede, liseli gençler olarak kendi fanzinimizi çıkarırdık. Amatör ama içten işlerdi. Her birimizin yazdıklarını defalarca okur, kıyasıya eleştirdik. Bu karşılıklı yorumlar, kalemimizi keskinleştiren en

değerli kazanımlardan biri oldu. Atölyeye başlamamın dördüncü yılında, Sıddık Hocam vesilesiyle Mürsel Sönmez ve BirNokta dergisi ekibiyle tanıştım. Düşünce dünyamın şekillenmesinde ve kalemimin kendi üslubuna kavuşmasında Mürsel Hocam büyük rol oynadı. Onun, sohbetle büyüyen küçücük dükkânında, içimde koca bir dünya inşa edildi. Üniversiteyi Ankara'da kazanınca başkentte de yeni güzel insanlarla tanışma imkânım oldu. Fakat ciğerlerimi çoktan Sıddık ve Mürsel Hocalarımla doldurduğumdan olsa gerek, Ankara'da şiir adına büyük bir değişim yaşamadım.

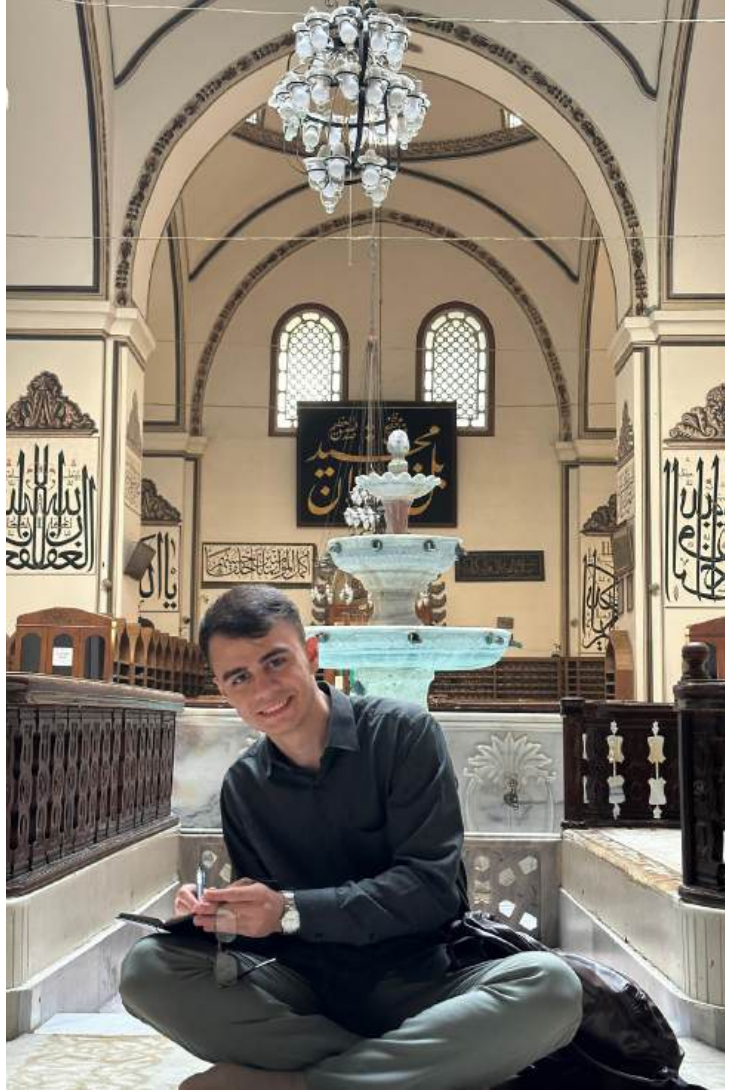
Liseye geldiğimde yazarlık serüvenimde ciddi bir adım attım: Sultangazi Belediyesi'nin düzenlediği, Anadolu Yazarlar Birliği'nin yürüttüğü yazarlık atölyesine katılmak nasip oldu.

— *Kimlerden etkilendin?*

— En başta, yazma serüvenimde birer başrol kahramanı olarak Sıddık Ertaş ve Mürsel Sönmez Beyefendileri sayabilirim. Kalem elime almama vesile olan o derin iç çağırısı ise Mevlânâ, Hacı Bayram-ı Veli, Hacı Bektaş-ı Veli ve Nurettin Cerrahî Hazretleri gibi büyük hazretlere borçluyum. Düşünce dünyamı besleyen, kalemime içerik kazandıran isimlerin başında ise Nuri Pakdil, Necip Fazıl Kısakürek, Sezai Karakoç, Fethi Gemuhluoğlu ve Ali Şeriatî gibi fikir ve irfan öncüleri gelir. Biçimsel açıdan baktığımda ise en çok İsmet Özel ve Attilâ İlhan'ın şiir dilinden beslendiğimi söyleyebilirim.

— *Şiir dışında başka türlerde de yazmayı düşünüyor musun?*

— Şimdiye dek şiirin dışında bir türde ciddi anlamda kalem oynamadım. Şiir şimdilik hem derdimi hem dilimi taşıyacak kadar yeterli geliyor bana. Elbette zamanla insan değişiyor; belki bir gün başka türlerde de yazmak nasip olur.

Atölyeye başlamamın dördüncü yılında, Sıddık Hocam vesilesiyle Mürsel Sönmez ve BirNokta dergisi ekibiyle tanıştım. Düşünce dünyamın şekillenmesinde ve kalemimin kendi üslubuna kavuşmasında Mürsel Hocam büyük rol oynadı.

— *Yazma sürecin nasıl ilerliyor?*

— Açıkçası yazma sürecinde çok fazla bir prensibim yok. Belki de olmak zorunda değil. Yani yazmak için illaki gece ya da gündüz olmasına, müzik dinlemeye, yani ilhamın gelmesini beklemeye gerek yok. Eğer içimde cayır cayır yanan bir ateşleyici varsa çok istikrarlı ve disiplinli bir şekilde şiir üzerine çalışmaya gayret ederim. Yani şiiri çoğu zaman romantize edildiği gibi meczupluğun ürünü değil; aksine, emek isteyen, yoğun düşünce ve dikkat gerektiren bir uğraş olarak görüyorum naçizane.

— *Yazıyla, daha özeldede şiirle yeni tanışan ve bu yolda ilerlemek isteyen gençlere neler tavsiye edersin?*

— Bol bol okumalarının yanında çokça gözlem yapmalarını istirham ederim. Yolda, okulda, evde... insanları gözlemlemeleri ve insanları okumaya çalışmaları onlar için yazarlık hususunda çok ilerletici olur. Bir yerden sonra hem her olaya farklı pencerelerden bakmaya başlarlar hem zihinlerinde hızlıca olay örgüsü kurabilirler. Şiir nezdinde de olmak üzere bir ürün üzerine istikrarlı çalışmak da çok mühim. Bırakmamak lazım, inatla emek vermek.

— *Şiirlerine baktığımızda, çağdaş bir ozan olarak, dünyanın gidişatına itiraz ettiğini görüyoruz. Şiirlerinde yer yer “ben” merkezdeyken çoğunlukla şiirin ana merkezinin “toplumsal olan” üzerine kurulduğunu görüyoruz. Bir sanatçı olarak, kişisel olanla toplumsal olanı dengede tutabilmeyi nasıl başarıyorsun? Ya da bir denge gerekiyor mu sençe?*

— Bu durum aslında biraz da şiirle yakından ilgili. Şiiri, şairin kendi iç dünyasında yaşadığı bireysel bir maceradan filizlenen, derinlerde kök salmış bir çiçek gibi düşünürsek, çiçeğin yapraklarının, kokusunun ve renklerinin insanlığa da temas etmesi, belki de şiirin en asli görevlerinden biri hâline gelir. Yani şiir yazar kişi kendi şahsi kavgasından ve içsel çatışmalarından yola çıkarak, o bireysel tecrübeyi toplumun ortak hafızasına, acılarına ve

umutlarına dokunabilecek bir dile dönüştürmeli ki, ortaya çıkan eser yalnızca estetik bir ürün değil; aynı zamanda insanlığa dair evrensel bir anlam taşıyan, yankısı genişleyen bir söz haline gelebilsin. Elbette bu söylediklerim benim naçizane kanaatim.

Şiir yazar kişi kendi şahsi kavgasından ve içsel çatışmalarından yola çıkarak, o bireysel tecrübeyi toplumun ortak hafızasına, acılarına ve umutlarına dokunabilecek bir dile dönüştürmeli ki ortaya çıkan eser yalnızca estetik bir ürün değil; aynı zamanda insanlığa dair evrensel bir anlam taşıyan, yankısı genişleyen bir söz haline gelebilsin.

— *Değişen dünyada, şiirin geleceğini nasıl görüyorsun? İnsanlar neden şiir yazsın ve okusun ki? Hele ticari bir değerinin olmadığı dikkate alındığında...*

— Yapay zekanın sürekli yeni becerilerle gündemimize geldiği günlerden geçiyoruz. Bu noktadan şiirin geleceğine bakarsak, açıkçası yapay zekanın şiir yazıp yazamayacağı benim için çok önemli değil diyebilirim. İnsan olmak'ın getirdiği soyut bir iç dünya her zaman şiire bir kurtarıcı gibi yer kazandırmıştır. Bu gelecekte de böyle olacaktır elbet. Böyle düşündüğümüzde şiirin ticari bir değerinin olmaması bize endişe verici bir durum gibi gelmez. Sizce şiiri herhangi bir maddi amaçla kendini zorlaya zorlaya yazan bir kimse mi şairdir, yoksa hayatın dönemeçlerinde belki de kendini ifade edememiş ya da edecek biri bulamamış, uzaktan seyrettiği dünyaya yabancı kalmış veya yine insan haysiyetini ilgilendiren Filistin gibi meselelerin kederini avuç avuç yüreğine taşımış bir kimse mi şairdir?

— *Bize vakit ayırıp sorularımıza içtenlikle cevap verdiğiniz için teşekkür ederiz.*
— Ben teşekkür ederim.

Şair Celâl Fedai Yazı Akademisi Öğrencileriyle Buluştu

Sultangazi Yazı Akademisinin bir geleneği haline gelen usta yazar buluşmalarında öğrenciler bu yıl şiiri ve şiir üzerine yazılarıyla günümüz Türk şiirinin önemli temsilcilerinden olan Celâl Fedai ile bir araya geldi.

Sultangazi Yazı Akademisinde öğrenciler, bir yandan yıl boyu ülkemizin önde gelen şair ve yazarlarından ders alırken aynı zamanda kültür sanat alanındaki önemli isimlerle de buluşma imkanı yakalıyor. Bu buluşmaların sonuncusunda yılın usta yazar misafiri de Celâl Fedai oldu. Öğrencilerin yıl içindeki derslerden şiirlerine ve şiir üzerine yazılarına aşina oldukları Celâl Fedai ile bir araya gelmenin mutluluğunu yaşadığı programda, kendisine sorularıyla akademi eğitmenlerinden Hüseyin Karaca eşlik etti.

İlk olarak kendi yazarlık serüveninden bahseden Celâl Fedai, öğrencilere genç bir yazar adayının geçeceği ve geçmesi gereken aşamaların adeta bir panoramasını sundu. Türk şiir geleneği ve bu geleneğin günümüz modern şiir imkanlarıyla irtibatı üzerinde duran Celâl Fedai, medeniyetimizin güçlü bir şiir damarına sahip olduğunu

ifade etti. Geçlere bu güçlü şiir damarına vakıf olmadan büyük bir şiir yazılamayacağını söyleyen Fedai; sanatın, yazma eyleminin bizim için sadece estetik bir mesele olmadığını altını çizerek batı sanatından ontoloji olarak farklı bir noktada bulunduğumuzu ve yazmanın bir sorumluluk yüklenmek anlamına geldiğini belirtti.

Öğrencilerin sorularını da cevaplayan Celâl Fedai, şiirde ilhamın rolüyle ilgili bir soruyu cevaplarken tüm akademi öğrencilerine altını çizerek bir hatırlatmada bulundu ve şiirde ilham, yetenek gibi unsurların hiç bir zaman yeterli olmayacağını, başta geleneğimizle bağ kurmamızı sağlayacak metinler olmak üzere yazdıkları türe dair teorik metinler üzerine yoğun bir okuma yapmaları, entelektüel donanımlarını güçlendirmeleri gerektiğini söyledi.

Programın sonunda Celâl Fedai öğrencilere Suyu Seveni

Derin Batırın Irmağa: Şiirin Rejenerasyonu Üzerine isimli poetik metinlerden oluşan kitabını imzaladı.

CELÂL FEDAİ

1972’de Kayseri’de doğdu. Dokuz Eylül Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı eğitimi aldı. Aynı bölümde yüksek lisans yaptı. Doktorasını Ege Üniversitesinde tamamladı. İlk şiiri Dergâh dergisinde yayımlandı. Merdiven Şiir, Kitap Haber gibi dergilerin yayımlanmasında katkıda bulundu. Melâmet dergisinin genel yayın yönetmenliğini yürüttü. Türkiye’nin önde gelen edebiyat, kültür, sanat dergilerinde yazılar yazdı.

Şiir Kitapları: Şeytanın Günlüksüz İrgadı (2001), İmtiyaz Sahibi (2002), Parmak ile Boyanmış (2004/2005 TYB Şiir Ödülü), İç (2010), Olağanüstü Şiirler (2012), Prensesleri Geri Çağırın (2013), İç (Toplu Şiirler 2017). Deneme-İnceleme-Araştırma: Suyu Seveni Derin Batırın Irmağa (2007), Spekülatörlere Karşı Şiiri Savunmak (2009), Sözcükler İçin Savaş (2012), Şiiri Konuştular (2013), Hakikatin Hatırı (2013), Okuma Perdesi (2013), Şair Dağın Doruğunda (2017) Türkiye’nin Kaderi (2019).

Yeni Bir Orman

ÇİĞDEM DAĞ

Benim sığınağım kendi gövdemde
Tenimden ayrılamaz tuttuğum yurt
Kapısına kilit vurulmuş, anahtarı elinde aşkın
Hamisi “sen” demeden, gitmeyen bir yere
Tereddüdün izini sürüp duvardaki seslerde
Dünyada olan dünyada kalır, içkin yakarışı
Ne yana dönsem yankılanırken bulur
Salkım söğüdün ağıtları, misal âleminde gül

Sedef ayna sırtlandığı yüzleri bırakır
Yolları yarım bir ağaç, bakarken köklerine
Erkenden döküyor yapraklarını düşünmekten
Eritir düşlerini söylemeden kimseye
Gölgelenecek bir cınar ya da dut ömrümde
Eşiklere döküp vazgeçilmez korkuları
Adıma, yeni bir orman dikeceğim.

Duralis!

DORUK YILMAZ

Şehit Erhan Dündar Çok Programlı Anadolu Lisesi

Bir ışık hüzmesi gibi kayıp gider zaman,
Sessizlikte yankılanır evrenin fısıltıları.
Yıldızlar söner, yeniden doğar her an,
Bilirim her şeyi, ama susarım sırları.

Galaksiler dans eder sonsuz boşlukta,
Gölgem bile unuttur varlığını burada.
Sessizlik, bilgelik olur karanlıkta,
Konuşsam yırtılır mı zamanın zarı?

Dün, bugün, yarın hep iç içedir,
Zamanın akışında bir noktayım sadece.
Gerçek ile hayal birbirine geçer,
Bilirim sonu, ama susarım ötesine.

Beni çağırır mavi, soğuk gezegenler,
Bilirim cevaplarını, sorulmamış soruların.
Fısıltılar yükselir derinlerden,
Sessizlik, en yüksek çığlıktır bazen.

Sonsuzluk adımı mırıldanır usulca,
Yıldız tozları döner durur içimde.
Her şeyi görmek, her şeyi duymak,
Ve hiçbir şey söylememek... İşte Duralis böyle.

Çürüme Arşivi

MUHAMMET KARAGÖZ

Mehmet Yaşar Kandemir Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sırtlanmış dünyayı devler, sokaklarda kedilerle ölümler
Aylardan nisanı severim, İtalyan kolyem çelikten
Galata sokakları dağınık evler. Şişeler her biri yirmi beş papel

Asfalttan yüzler, kavanoz kekler
Varlığın sır yüzü doğanlar ve ölenler

Algoritmaya ters yankılı sokaklar
Minimal bulutlar. Trend boşluklar mavice
Rutubetli melodiyle kentsel çürüme
Zihin çeperimde bir sevda dünden
Merdiven köşelerinde anlamsızlık armonisi
Sonsuz bir tını besteler
Bir göçebe gibiyim, seri ve de sert

Birikmiş içimde koca koca küfçeler
Gülüştün sokağımda zift gülü gibi titrek izdalı
Amiyane tabirle çığlıklarım, ruhumda senden siyah bir benek
Mahşerin midillisi, bir çakal gibi kurnazken
İyi olma çabasıyla kendini bitiren deli
Aklım almıyor
Sahi ölüm nerenin kedisi.

Bir de Bin!

EZGİ MUTLU

Nene Hatun Kız Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Bir harp, bin yıkım
Bir damla kan, bin kızıl deniz
Bir haykırış, bin yankı
Bir gözyaşı, bin ah eder...

Bir çocuk bir çuval kadar.
Bir ölüm, bin hayat kadar.
Ağlar, susmaz, susmamalı
Onu ondan alan en yakını.

Bir kadın, binlerce acı dolu kadın.
Bembeyaz tende morarmış kollar.
Kuvvetin onu korumak içindir
Fakat sen, yüreğini dağlarsın.

İnsanların bedenlerinden damlayan bir damla kan
Kızılcık şerbetine dönüşerek geçecek başkalarının boğazlarından.
Hayat öğretecek insanlığa bütün gerçekleri,
Cihan yanıp, yıkılınca dek.

Yara Dudakta Değilse Tuz Can Yakar mı?

SÜMEYYE ER

Sultangazi Mimar Sinan Kız İmam Hatip Lisesi

Hayat, çetrefilli dönemeçlerle dolu.
Gözlerim karanlıkta, ruhum yorgun.
Alacalı gecede bir hayal görüyorum.
Ayaz titretiyor mahmur bedenimi,
Çemberin iki ucunda da silahlar doğrulmuş,
Arafta kalmak içinse bir sebep yok.

Geleceğim yeni baharlara alacaktı,
Geçmiş yazın kapısında Kolcu.
Uykusuz geçen her gece,
Binlerce münzevi için dünyanın cehennemi.
Deniz acımadan hırçın dalgalarını savuruyor taşla.
Taş toprağa düşman,
O ona hasım o diğerine, bir diğeri ötekine.

Yara kalbi boğuyor,
Gümüş tartıda hiçbir değer etmiyor.
Birkaç öküz kağnisında
Ne silah taşıyor ne mermi,
Tuz taşıyor,
Çünkü, yara dudakta,
Yara dudakta değilse, tuz can yakar mı?

Zamanın İçindeki Işık

BATIN TUĞRA AHNİK
Fuat Sezgin Anadolu Lisesi

Zamanın hızı ne
Neden yavaşlar ben adım atınca dünya
Buluşmayı bekledi ellerim ellerinle
Ve fısıldadım adını geceye

İçimde bir orman taşıyorum
Rüzgarın şarkısı farklı her seferinde

Hayat bazen bir yelkenli gibi
Savrulup gidiyor coşkun dalgalarla
Her fırtına sonrası
Sakin ve dingin bir kıyı var ama

Geçmişin gölgesi geleceğin ışığı
Anılar dört bir yanımda

Her adımda bir hüznün bir sevinç gizli
Kalbim bir mutlu bir kırık dökük
Bilirim, her düşünün ardından
Yeniden kalkmak bir zaferdir aslında.

Lanetli Sokaklarda Bir Kör Satıcı

CEMRE BAKAN

Şehit Erhan Dünder Çok Programlı Anadolu Lisesi

Şehrin en eski mahallelerinden birinde, kimsenin artık uğramadığı bir sokak vardı. Haritalarda isimsizdi, tabelalarda yönsüz. Taş duvarlarının arasında yankılanan geçmişin fısıltıları, sadece gece olunca duyulurdu. Bu sokağa sadece arayış içindekiler girerdi; ya kaybolmuşlardı, ya da kaybolmak istiyorlardı.

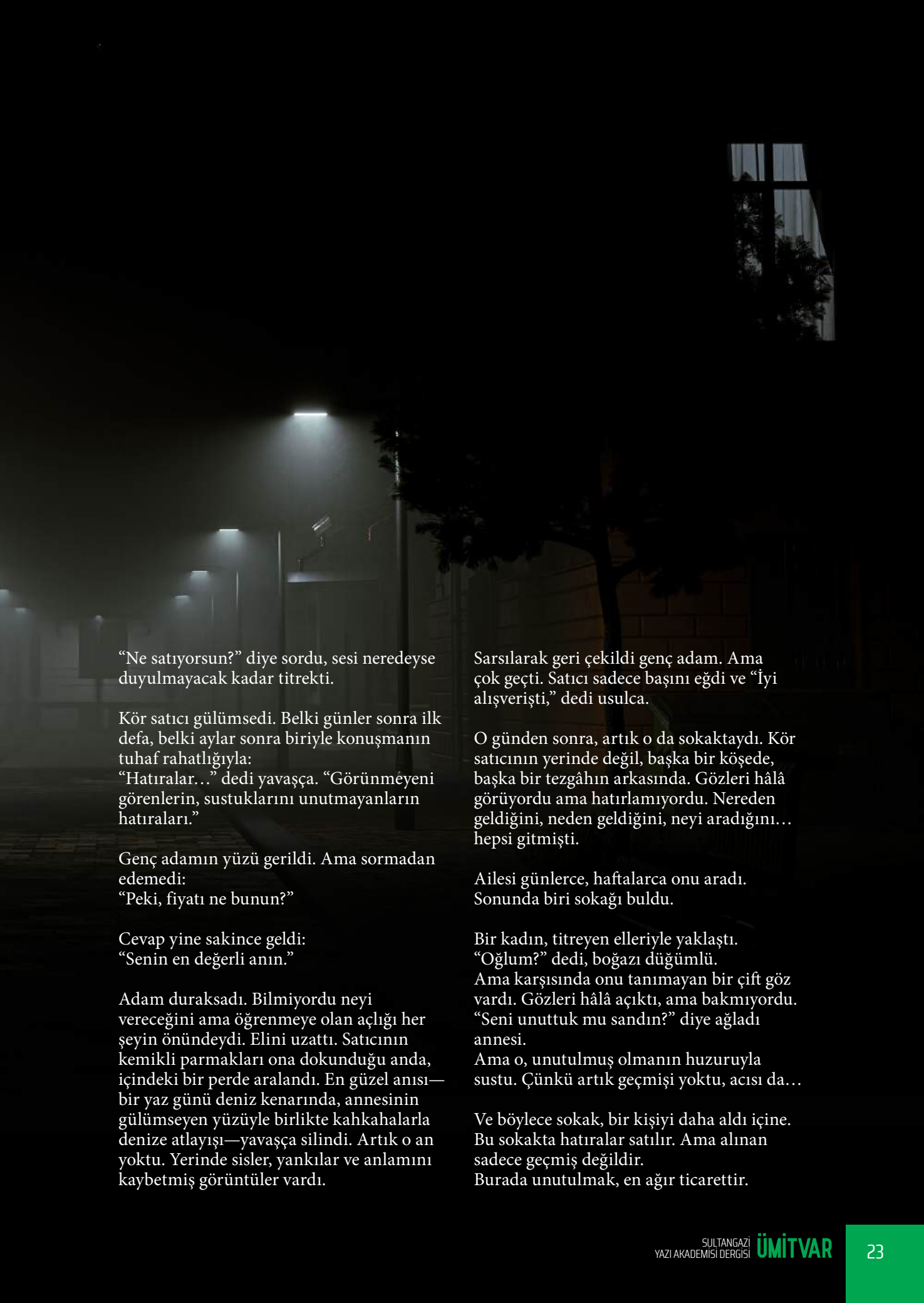
Sokağın köşesinde, bir tezgâh vardı. Ve onun başında her gece oturan bir adam.

Gözleri görmüyordu ama başını hep yukarı kaldırır, sanki yıldızları seyrediyormuş gibi gökyüzüne bakardı. İnsanlar ona “kör satıcı” derdi. Ne sattığını bilen yoktu, ne de kim olduğunu. Kimse de sormazdı. Çünkü bu sokakta en büyük lanet, gördüğünü unutamamaktı.

Geçmiş yok gibiydi adamın. Ya da üzerinden çok zaman geçmişti de, onu artık hatırlamıyordu. Öylesine yalnızdı ki, konuşmasa bile sessizliğinin sesi yankılanırdı sokakta. Gözlerinin arkasında bitmeyen bir karanlık, dudaklarının kenarında solgun bir kabulleniş vardı.

Her gece aynı saatte oturur, rüzgârın uğramadığı sokakta beklerdi. Zaman ona işlemezdi artık; günler değişir, yüzler geçer, ama o hep aynı kalırdı. Kendi içinde donmuş, dünyadan çoktan kopmuş bir parça gibi...

Ve bir gece, genç bir adam çıktı karanlıktan. Yüzünde hem korku hem merak vardı. Belki geçmişinden, belki kendinden kaçıyordu.

“Ne satıyorsun?” diye sordu, sesi neredeyse duyulmayacak kadar titrekti.

Kör satıcı gülümsedi. Belki günler sonra ilk defa, belki aylar sonra biriyle konuşmanın tuhaf rahatlığıyla:

“Hatıralar...” dedi yavaşça. “Görünmeyeni görenlerin, sustuklarını unutmayanların hatıraları.”

Genç adamın yüzü gerildi. Ama sormadan edemedi:

“Peki, fiyatı ne bunun?”

Cevap yine sakince geldi:

“Senin en değerli anın.”

Adam duraksadı. Bilmiyordu neyi vereceğini ama öğrenmeye olan açlığı her şeyin önündeydi. Elini uzattı. Satıcının kemikli parmakları ona dokunduğu anda, içindeki bir perde aralandı. En güzel anısı—bir yaz günü deniz kenarında, annesinin gülümseyen yüzüyle birlikte kahkahalarla denize atlayışı—yavaşça silindi. Artık o an yoktu. Yerinde sisler, yankılar ve anlamını kaybetmiş görüntüler vardı.

Sarsılarak geri çekildi genç adam. Ama çok geçti. Satıcı sadece başını eğdi ve “İyi alışverişti,” dedi usulca.

O günden sonra, artık o da sokaktaydı. Kör satıcının yerinde değil, başka bir köşede, başka bir tezgâhın arkasında. Gözleri hâlâ görüyordu ama hatırlamıyordu. Nereden geldiğini, neden geldiğini, neyi aradığını... hepsi gitmişti.

Ailesi günlerce, haftalarca onu aradı. Sonunda biri sokağı buldu.

Bir kadın, titreyen elleriyle yaklaştı. “Oğlum?” dedi, boğazı düğümlü.

Ama karşısında onu tanımayan bir çift göz vardı. Gözleri hâlâ açıktı, ama bakmıyordu. “Seni unuttuk mu sandın?” diye ağladı annesi.

Ama o, unutulmuş olmanın huzuruyla sustu. Çünkü artık geçmişti yoktu, acısı da...

Ve böylece sokak, bir kişiyi daha aldı içine. Bu sokakta hatıralar satılır. Ama alınan sadece geçmiş değildir. Burada unutulmak, en ağır ticarettir.

Meczubun Köyü

HACER DİKBAŞ

Ev sessiz, odalar boş. İki katlı taş binanın koridorlarında etrafa dağılmış çöpler, hayvan pislikleri, eski hasır sepetler, kullanılmış yırtık leğenler, eşi olmayan terlikler. Odaların kapıları ardına kadar açık. Rüzgar pencereleri zorluyor. Miyavlayan bir kedi duvarın üzerinden atlayıp avluda kayboldu. Camları kırık bir odaya girdi. Bu ev de mirasa kalmıştı. Geçmişteki bolluktan eser yoktu. Ahırda sayısı belirsiz hayvandan, bahçedeki köpeklerden ses yok. Yoldan geçenin evin hanımına, bir haftalık dedikodusunu anlattığı kadınlar da yok. İnsanın olmadığı odalar da artık kuşlar yuva yapıyor. Pınarın suyu boşa akıyor, güğümleri kim dolduracak? Çıkmak üzere can gibi köy, çoğu haneler terk edilmiş, çoğu evin kapıları ardına kadar açık, kedi, köpek yuvası olmuş, camları kırılmış, çatıları çökmüş.

Öyle görünüyor ki büyüklerinden kalma bu yerleri çocukları şartların getirdiği sorunlardan dolayı merak etmiyor. Kim gelir mahrumiyete? Mahrumiyet nedir?

Teknoloji yok, o yok, bu yok. Tabiatla iç içe olmasının dışında can sıkıcı.

Köyün meczubu Tahsin sırtında yaz kış çıkartmadığı ceket, kemeri lastikle sıkılmış gibi pantolonu, bir iki numara büyük iskarpinleriyle sağa sola bakınıyor. Elinde küçük bir radyo cızırtılarıyla eşlik ediyor deliliğine. Sokaklar da boş, evlerin bahçelerinde çeşmenin başında adımları duyuluyor. Nerede yattığı, hangi evden

çıkacağı belli olmayan bir özgürlük. Evlerin sahipleriyle konuşurken, gülerken, bağırırken şahit olanlar oluyor.

Bu yalnızlıkta meczup çıldırabilir ama sakin. Mütemadiyen gülüyor. Ağzında diş kalmamış. Tozlu sokakları arşınlarken neyi aradığını ve neden bu hale geldiğini bilenler de yok artık. Kulaktan kulağa anlatılan hikayelerin kelimeleri göge çekilmiş.

Neden köy yerinde takımla gezer? Kime beğendirecek kendini?

Alnında ter damlacıkları oluşunca duruyor, etrafı dinliyor, kuşlarla konuşur gibi, sağa sola başını çeviriyor, uçan kuşları takip ediyor. Sokakta sümüklü alaycı bir grup çocuğu görünce utanıyor, adi bir küfür savuruyor. Çocukların arkasından “deli, deli, deli Tahsin” denmesinden yoruldu.

Ceketini eline alıp, biriken terini sildi. Akan çeşmeden boş mideye bol bol su içti. Ailesinden kimse kalmadığından beri alışmış yarı aç yarı tok yaşamaya. Kapı önlerinden avucuna konulan nimetleri ceplerine doldurur.

- Tahsin, gel beraber yemek yiyelim.

- Aç değilim.

Şimdi daha zayıf. Koşarak sokakları, evleri geçiyor. Nereye gittiğini bilmeden dolaşıyor. Deli damgası yediğinden beri takip edeni kalmamış. Su ve sabunu unutalı, temiz yatak yorgan görmeyeli, deliksiz uykunun ne olduğunu bimeyeli çok olmuş. Hep uyanık sanırsınız.

Oysa yaşadığı köyün üstünden nice sıcaklar, nice soğuklar geçmiş. Nice bolluk nice kıtlıklar. Yaşanan her zorluk birbirine kenetleyecekken köylü yok olup gidiyor, ışıklar bir bir sönüyordu. Tahsin'in köyünün başına gelenleri başka köyler de biliyordu, çare yoktu.

Başka yerlerde hayat devam ederken insan yavrusu gören meczup "düt, düüt, düüt" diye tren sesi ile can buluyor, zamana direniyordu. Issız ve soğuk sokaklara ses ve neşe bazen de korku oluyor. Adımları yavaş neyle karşılaşacağından habersiz. Yürüdükçe açılıyor yollar sokaklar. Her evden birilerini görüyormuş gibi el sallıyor, geçip gidiyordu.

Yıpranmış takımı omuzlarından düşüyor, elleri görünmüyordu. Pantolonu renk değiştirmiş, yırtık, yağlı ve kirli olmasına rağmen eliyle devamlı silkelirken görürdünüz. Bir zamanların civan gibi delikanlısı şimdilerde beli bükülmüş, ağzında kalan son sağlam dişi kaplama. Gözlerinin az görmesi, dizlerinin ağrısı umudunu kırıyor, çocuksu şaşkınlığını artırıyordu. Yaşayanlardan çok ölülerle hemhal olalı Tahsin olanlara hayret etmeyi bırakmıştı. Köyün nabzı hala bu meczupta atıyordu.

Hava Soğuk Karlı Bir Yolculuk

ALİ KEMAL BARDAKÇI
Sabri Ülker Anadolu İmam Hatip Lisesi

Hava soğuk. Karlı bir yolculuk yapıyorum. Trafik çok sinirli. Korna sesleri 'yolu açın' diye bağırıyor, bir iki saatten beri durum böyle. İnsanlar merakını yenemeyip ileride ne var diye bakmaya gidiyor, kardan adam olarak geri dönüyordu. Camı açıp geri dönenlerden birine sordum.

-Hemşerim yolu niye kapatmışlar.

-Yolun diğer tarafında kar küreyici çalışıyor, polisler yolu kapatmış.

-Teşekkürler, sağ olun.

-Bir şey değil, iyi günler.

- Pek iyi bir gün olacaktı gibi durmuyor ama size de iyi günler dilerim dedim ve camı kapatıp beklemeye devam ettim. Karnım çok acıkmıştı. Midem bir kağıt gibi buruşmuştu sanki. Ama bekleyip sabretmekten başka çarem yoktu. Sabır dediysem inanmayın sabır bile bu ruhtaki işsizliğine sabredemeyip kaçmıştı sanki.

Biraz sonra öndeki araba iki üç metre kadar ilerledi. Ben de ilerledim. Bulunduğum virajın

diğer tarafını görebiliyordum. Havanın kararmasıyla birlikte hemen hemen yüz metre kadar ileride neşe saçan ışıklar belirdi. Evet evet, emindim. İleride bir dinleme tesisi vardı. Dinlenme tesisi demek yemek demekti. Hemen arabadan indim. Bedenimin, içi boş aklıma küfürler tükürdüğüne emindim. Hava çok soğuktu. Artık kar değil küçük buz taneleri yağıyordu. Hem de bu buz taneleri rüzgarla ittifak kurup bana karşı cephe almıştı adeta. Kalbim, böbreklerim, ciğerlerim bile titriyordu sanki. Hemen bagaja yöneldim, kapıyı açtım. Terziye diktirdiğim polar pijamamı pantolonumun üstüne giydim. Üstüme de kabanımı ve yağmurluğumu giydim. Şimdi daha iyiydim. Öyle bir ısınmışım ki kanım kaynıyormuş gibi hissediyordum. Tek sorun kumaş ayakkabılarımdı. Hemen ıslanmışlardı. Onu da idare edecektim artık.

Dinlenme tesisine doğru koşar adım yürümeye başladım. Biraz yaklaşınca tesisin ışıltılı, cıvıltılı,

renkli tabelasını gördüm “CÜNEYT’İN YERİ Köfte Ekmek, Etli Ekmek, Gözleme” yazıyordu tabelada koşmaya başladım. Kış uykusundan kalkmış bir ayı gibi hissediyordum. Dinlenme tesisine vardım. Kapıdan içeri girdim. Her yer kapkaranlıktı, bir ses soluk da yoktu.

-Kimse var mı, diye bağırdım.

İçeriden gülüşme sesleri geldi. Hemen anahtarlığımdaki küçük el fenerini açtım ama keşke açmasaydım. İçerideki masalar tıka basa insanlarla doluydu. Çok utandım, hemen insanlardan yüzümü çevirdim. Yanıma bir görevli geldi.

-Buyurun beyefendi, ne istemiştiniz?

-Menüde ne vardı acaba?

-Maalesef ışıklarımız gittiği için çalışmıyoruz.

-Peki, ilgilendiğiniz için teşekkürler, dedim ve çıktım.

Arabama gidip heyecanla içeri attım kendimi. Islanmış ayaklarımı ayakkabılarımdan çıkartıp klimanın önüne uzattım. Arka koltuktaki çantamdan Sadık Hidayet’in kalemlerinden bir kitap aldım. Okudum okudum okudum, kitabı bitirdim. En sonunda göz kapaklarıma günün ağırlığı bindi. Berber koltuğunda oturan bir çocuk gibiydim. Kısa kısa uyuklayıp ayılmaların sonunda dolu dolu bir uykuya dalmıştım.

Bir rüyadaydım İnebolu’da, ninemin evinde, çocukluk arkadaşlarımdan Cahit ile birlikte güreş ediyorduk. Sağ omzumun üstünde

duruyordum, Cahit sol ayağıma iyice sarılıp yerde sürüklüyordu beni. Ben de kollarımı dizlerimin arkasından doğru dolayıp, bacaklarıma tutunuyordum yere serilmemek için Cahit pes etmediğimi görünce ayaklarımı gıdıklamaya başlamıştı. Ayaklarımı ileri geri sallıyordum kurtulmak için. Ayaklarımı ileri geri sallamam gerçek hayata yansımıştı. Bir anda uyandım. Fark ettim ki ayaklarımı yere vuruyorum.

Ayıldıktan sonra arabamın camına durmadan vurulduğunu fark ettim. Bir sürü küfür girdi kulağıma çat kapı istemeyen ve aniden gelen misafirler gibi. Kolumla camın buğusunu sildim, bir sürü kaşları çatık adam kızgın kızgın bakışlarla tokatlıyordu yüzümü. Eğer camı tamamen açsaydım bu adamların beni gerçekten tokatlayacağına emindim fakat neye sinirliydim bu kadar bilmiyordum. En öndeki adam konuşmaya başladı, benzetmeye, betimlemeye korkacağım kadar korkunç bir yüz ifadesiyle.

-Yol açıldı, sen uyuyorsun. Beş dakikadan beri seni uyandırmaya çalışıyoruz burada, ayıp değil mi bu kadar insanı bekletiyorsun. Senin yüzünden ilerleyemiyoruz.

-Özür dilerim beyefendi hemen ilerliyorum, deyip camı kapattım ve kulaklarımdan esir düştüğü küfürlerin eşliğinde arabayı çalıştırıp ilerledim.

Aşk Müessesesi

AHMET EGEMEN BAŞ

Hacı Ayşe Ateş Anadolu Lisesi

Denizlere açılan ellerin şimdi suskun
Kanadı kırık gölgelerimin
Bir yanı eksik
Ve bir tarafı incinmiş
Rüzgarlar besliyor dudaklarımı
Üzerimde bir giysi var
Kendi kabında yoğruluyor hayatım
Bak ne şükür bize
Aç değiliz açıkta değiliz
Üstelik eksik yanımızda şair
Bir zamanlar ırmaklarda yıkanmışız
Ordan geliyor bu saflık

Öldükten sonra belki anlaşılır dediklerim
Fakat ne fayda artık bize
Kuyularda yankılanan o telaşlı sesler
Aşk müessesesine bir kıta bırakıyorum
Hangi yönden başlarsam güne
Sonunda yine sen geçiyor saatim
Tekrardan söylüyorum sana
Ellerim ateştedir

Şayet bir adım daha atarsan
Avuçların yanacak
İçi kızgın rüzgar dolu gecelerimden
Bir bir yıldızlar saçıyorum sana
Son kez dilek tut ve beni sakın unutma
Unutama.

Hayatın bozuk ritimli yolunda afallıyoruz
Geceler içine sığındığımız bir tapınak
Gökyüzü duru ve sessizlik hakim
Kımıldamıyor solgun bir yaprak bile
Dizlerim hala toprağın altında
Göğsüne yaslanıp usulca unutuyorum hayatı
Aşk müessesesine bir şiir bırakıyorum
Eğer şu an kopmuyorsa kıyamet
Bilinsin ki;
Henüz kavuşmamış olanlar var
Onların hatırına dönüyor
Rayından çıkmış bu dünya.
Bende bu telaşlı kalabalığın ta ortasında
Aşk müessesesine bir sen bırakıyorum

Gölgesinde Büyüdüğüm!

SEYYİT RIZA KILIÇOĞLU

Mehmet Akif Ersoy Anadolu İmam Hatip Lisesi

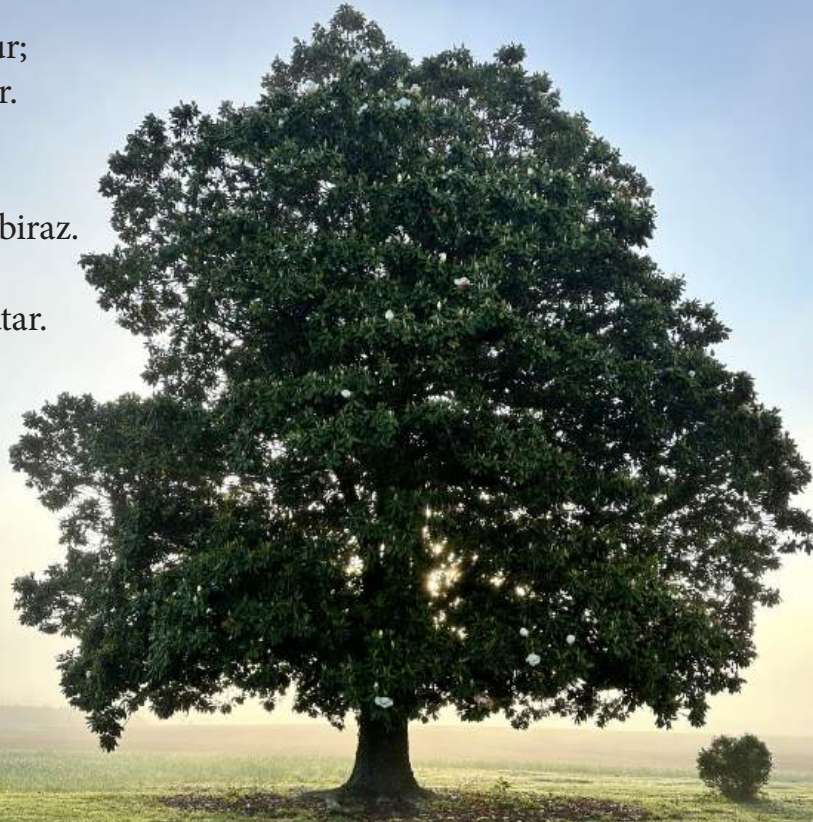

Gecenin koynunda nöbet tuttum,
Yıldızlar şahidim, ay yoldaşım.
Bir çift göz hayal, bir selam yeter;
Savrulsa da rüzgâr, dimdik dururum.

Bir avuç güneşle ısındım dağ başında,
Rüzgâr ne zaman esse, senden eserdi.
Yol uzun, yük ağırdı ama ben inandım;
Çünkü gölgesinde büyüdüm al bayrağın.

Ne zaman bir sancak dalgalansa,
Bir annenin duası iner ovaya.
Biz susunca toprağın dili konuşur;
Şehit düşen her can, vatana koşar.

Gözümde bir ışık, al al beyaz.
Yolum vatan, yönüm dağ, deniz biraz.
Toprak ne sessiz ne de sıradan;
Her adımda bir şehit, bir yiğit yatar.

Kanlı Toprak

SEMANUR BİLDEK

Ahmet Ünal Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Düşünceler bıçak misali sırtımda
Ardımda kanlı toprak
Umudu bitmiş ağaçların
Hakkı yokmuş dağların küsmeye

Zaman hep birinde değilmiş
Akrep yelkovansız bilmez(m)iş
Yolların bitmeye hakkı yok imiş
Ardım! susuz, aç ve kanlı toprak

Selam eder karıncalar göğ
Hakkı yok derler göğün selam almaya
Ansızın yapraklardan bir zaman
Ya kış! Ya sonbahar!

Ne yer ne gök anladı
Kalakaldı dilhun biçareler
Yapraklardan bir zaman dökülür
Ya bahar ya son bahar

Sır Perdesi

SÜMEYYE AKTAŞ

Bir alev düştü, yatağımın sol köşesine.
İçimden bir levha koptu, sıgdırdı dar ağacına.
Gene gelir mi diye sorarken aynalara,
Pehlivan yüreğim cevap verdi, kör kuyulara.

Sanki bir yiğit er meydanında, salıncakla tek başına
Kovalıyor, saatlerin cengaver koşularını
Dur demek ne çare atılsa peşine kurt...
Döner mi bakar mı ardına safha safha açılmışken yollar..

Köprü üstüne köprü kurmuşlar, geçit vermez muhafızlar.
Sönmez, bu baş üstünde yanan kor ateşler.
Hülyalarımızı da yaksalar, kurur muydu geceden?
Yoksa çarmıha mı gererdin ince ince kurumadan.
Yoksa, yoksa düşündüğümü mü yapardın?
Düşündüğümü düşün...

Şeffaf

ARZU COŞKUN

Şair Abay Konanbay Anadolu Lisesi

Ölümün yakınlığı ile soluğun dar,
Çünkü nefes aldıkça ölüm hep var.
Kefen iki metre olsa, n'apar?

Hissedemezsin, halbuki nefesten de yakın;
Biliriz ki bir adım ötede saklanır,
Gölgesi bile üşütür, insan donakalır.

Bakmak istersen eğer,
Hatırlatıcılar her yerdeler.
Nefes alman yeter.

Ağlasak yarar mı? Çünkü yaş akar.
Saatleri kırsak da yaramaz, çünkü zaman da akar.
Gülümsemek belki biraz yarar.

Ölümler apaçık, çünkü saklanamaz;
Şeffaf bir sessizlik, çünkü unutulamaz.
Adı anıldıkça yaşarır, çünkü dayanamaz.

Bulutların Yargısı

KAAN ENGİN
Cumhuriyet Anadolu Lisesi

Altın mızraklı yollarda
Kalbi, hüznün dağlarında
Dolaşıyor bozkırlarda bir başına
Zihni cirit atıyor, üzüm bağlarında.

Sırtından dökülmüş bir kadeh şarap
Vücudundan akan kan şelalesi
Gökyüzünde kanlı ayın ta kendisi
Veriyor felaket haberlerini.

Geçmiş gibi ölümsüzlükten uzak
Düşmüş yollara bir umut
Göklere uzanan zincirlerinin
kırılması duasıyla.

Kalbinde ince bir sızı
İzliyor sonbahar yağmur ruhlarını
Süzülüyor bulutların acımasız bakışları
Anlıyor, rüyasız bayırda kaldı...

Sıfır Noktası

RÜYA NUR ERDEM

Bezmialem Valide Sultan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bugün hatırlatıldın. Bugün ne kadar hayat dolu olduğun dile getirildi. Senin yıkıntılarının ardında kalan o karanlık kaplı bedeninin dışarıdan nasıl da dimdik durduğu anımsatıldı. Ve sen bir kez daha neden bu hayattan soyutlandığını hatırladın. Kaosun ve karmaşanın hükmündeki sükuneti ellerinle avuçladın. Ruhuna batarken karmaşası hayatın, sen kendinle barışmak için savaştın. Dışarıda yatan portrende seni bu savaşta parçalayan şarapneller ve kanından var olma çizimler gösteriyor kendini.

Varlığına ait olanlar ve dile getiremediklerin, kazanmak veya kaybetmenin önemi kalmamıştı. Savaşın bir sonucu olmak zorunda değildi. Sen sadece, ayakların parçalansa da adım atmak, ellerin kanasa da tırmanmak, gözlerin görmese de güneşe yeltenmek, ruhun karanlığındaki okyanusa batsa da yüzmeyi becermek zorundaydın, zorundasın. Varlığın alameti farikası seni yaşamla karşı gelmeye zorlayacak. Yaşamın boyunca eline tutuşturulan

anılar ve akına kazılan hayatlar, ruhunla bütünleşmiş olan düşünceler ve duygular sana eşlik etmek zorunda. Sen ise kuşandığın bu cephaneyi aklınla fitilleyip kendini de yok etmek pahasına, bu hayatın pahasına karşı bir varoluş dik bir duruşla sabit tutmak zorundasın.

Burası senin denge. Burası varlığın sıfır noktası, aklının karmaşası, ruhunun yarası. Burası ulaşılmayacak olan benliğinin ta kendisi. Seni bile deşen, göğsüne ağırlar konduran yerin kendisi. Burası anlaşılmazlığın, dokunulmazlığın, sancılarının, savaşların için aklını kuşandığın sıfır noktası.

Savaşlar ve barışlar. Kaoslar çatışmalar. Duygular ve doyumsuzluklar. Saflığın sona erdiği zaman. Ruhunun tökezlediği, aklının yarım kaldığı. Eksikliği farkettiğin için boşluğunu hissettin. Kurcalamasan yer etmezdi. Kanamazdı. Yaşamla barıştığın tek nokta ölene kadar savaşmaktı. Öleceğin günü bile seçeceğin kadar gururlu bir savaş.

Yarım Kalmış Cümleler Koleksiyonu

NURSELİN ÖZTÜRK

Recep Tayyip Erdoğan Kız İmam Hatip Lisesi

Mezarı yazı olan bir his bu. Ne tam anlamıyla yaşandı ne de tamamen unutuldu. Anlatılamayacak kadar karmaşık, susulamayacak kadar içli. Bazı duygular ne birine emanet edilir ne tamamen içten atılır. Sadece yazıya gömülür. O yüzden bu bir anı değil, bir anlık sızı. Kısa ama derin. Soğuk ama yanından geçerken insanı terleten cinsten.

Sana hiçbir şey söylemedim ama kendime çok şey söyledim. Monolog bir dizi hazırladım. Her “acaba” bir bölümdü, her “belki” bir final. Ama kimsenin haberi olmadı. İyi de oldu. Bazı hikayeler paylaşılsa sıradanlaşır. O yüzden kendi kendime yazdım, kendi kendime oynadım ve sustum.

Bazı cümleleri hiç tamamlamadım. Biri “keşke” ile başlayıp sustu. Biri “seninle belki...” diye göz kırptı. Bir başkasına nokta bile koyamadım. Çünkü konulursa biterdi. Bazen o şeyle aramızda kalan tek bağ yarım kalmış cümlelerim olurdu. Yarım kalması tamamlanmasından daha anlamlıydı. Hep bir şeylerin devamı vardı. Olacaktı. Şimdi bir koleksiyonum var: yarım kalmış cümleler, söylenmemiş ama düşünülmüş kelimeler. Gönderdiğim ama hiç alınmayan mektuplar gibi.

Şimdi kelimelerim kendi mezarını kazıyor. Gürültüsüz bir defin töreni. Bu hissi içime değil yazılarıma gömüyorum. Her yazımda bir mezar taşı var. Koleksiyonumu tamamlıyorum.

Bitince bitecek olan her şeyden korkuyorum. O yüzden bu yazıyı bitiriyorum. Ama eksikleri tamamlamadan. Yarım kalmış cümlelerin sonunu getirirmeden. Bu eksiklikle tamam hissediyorum.

Bazı şeyleri tamamlamamak onları kaybetmekten iyidir.

Bu yazı, sana yazılmış en sessiz çığlık.

Bu yazı sana ulaşmaz. Zaten hiçbir zaman ulaşmasın diye yazıyorum.

Papatya Gibi

HAYRUNNİSA GÜMÜŞGÖZ

Mimar Sinan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Her insan bir çiçek gibidir. Vakti gelince tomurcuklanıp açılır hayata. Zamanı gelir rayihalar saçar etrafa. Güzelliğiyle göz kamaştırır. Boyu, endamı, rengi, kokusu hep dillere destandır. Dikenli olanı da vardır insanların dokunmaya çekindiği. Dedim ya tıpkı insanlar gibi... Öyle ya her insanın bir çiçeği vardır. Benim çiçeğim papatyadır mesela.

Niye mi çiçeğim papatya? Çünkü papatya sadedir. Oysa gül, lale, nergiz, sümbül ve daha birçoğu renkliliğiyle karmaşıktır bende. Fakat papatya öyle mi? Beyaz, sade, nezih, narin.... Yani harika ve mükemmel...

Öyle papatya deyip geçmeyin. Ona bakınca açılır insanın içi. Beyazlığı, içindeki sarılığı bir başkadır. Hayata ilk dokunuş papatyayla başlar. Vedalarda papatya eldedir. Ölünce mezarda, yaşarken elde güzel durur. Beyazlığı insan benzer. Tıpkı doğum beyazlığı gibi. İyi ya da kötü görünmesi sendedir. İyi hislerle beyaz güzeli, çirkin bakışlarla boynu bükükleri oynar.

Ben papatyayım. Belki kimsenin ilk seçeneği değilim ama günün sonunda bir fal olurum parmaklar arasında. Seviyor-sevmiyor, geliyor-gelmiyor, oluyor- olmuyor...

Unutmayın papatya canlıyken sevilir. Çünkü ölü papatyalara arı konmaz!...

Yaşanmamış Çocukluk

SÜMEYYE ÇEÇEN

Bahattin Yıldız Anadolu Lisesi

Yine yağmurun altındayım. Elimdeki açık şemsiyemle, izliyorum karşımdaki boş parkı. Bugün çıkmamış çocuklar dışarıya yağın yağmurdan ötürü. Çocuksuz kalınca da park renklerini unutmuş. Yağmurun altında suskun ve kurak. Çocukluğum geldi aklıma. Derler ya hani “hayatım film şeridi gibi geçti gözümün önünden”. Şimdi anladım bu sözün ne demek istediğini. Rüzgârın şiddetiyle yavaş yavaş sallanan salıncağa baktım. Ne mutludur o oyuncağa binen çocuklar! Ulaşmışlar mıdır acaba gökyüzüne? Belki de pembe bulutlara... Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu kaydırağa baktım sonra. Hızla kayarken yüze çarpan rüzgârı hissettim. Belki de gerçekten suratıma vurmuştur rüzgâr. Fakat o heyecanın hayalini kurmak bile güzeldi.

Oyuncakların yanındaki boş alana baktım. Orada koşmak çocukları ne kadar da özgür hissettirirdi. Bir de atlıkarıncada oturup, ellerini alabildiğince açarak dönmek vardı. Ne kadar acı verici bu hisleri yalnızca hayal etmek. Oysa ki hisler yaşanmalı. Sonuna kadar. Ne yazık ki geçti. Ne çocukluğum kaldı ne de mutluluğun eğlenceli kahkahaları. Arkamı dönüp bir kez daha terk ettim anılarımı, çocukluğumu. Ve bana tek kalan şey bu hisleri hiç yaşayamamış olmanın burukluğu.

Saf lıktan Küllere

TURNA ÇOBAN

Şair Abay Konanbay Anadolu Lisesi

Bazı insanların öyle saf bir kalbi vardır ki içinde ne kötülüğe ne de kötü duygulara yer vardır. Hiç kimseyi kırmak, üzmek istemezler. Hep karşısındakini kendilerinden çok düşünür, herkese empatiyle yaklaşırlar. Karşılarındaki insanın da kendileri gibi iyi biri olduğunu sanarak tüm sevgilerini ona verirler.

Aslında tam da burada yanlış yapmış olmazlar mı? Yani değer vererek...

İnsanlar arkadaşlarına, dostlarına, eşlerine ve sevgilerine elbette değer verir. Ama değer verdiği herkes her zaman yanında mı kalır? Tabii ki hayır. Neden mi? Çünkü insanlar, istediklerini aldıklarında uzaklaşmaya başlar. Ne yazık ki, insan hep istediği şeyin ne eksik ne fazla olmasını ister.

Bir gün o yer yangın yerine döner. Kırılan, üzülen, hep fazla değer veren olur. Sonra o kişi kimseye değer vermemeye başlar, kendine bile. Bu kez de içindeki kırıklığın bedelini başkalarından çıkarmaya çalışır.

Burada o saf kalpli insanın tamamen değişeceğini sanırsınız, değil mi? Onun da kötü kalpli biri olacağını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

Çünkü o saf kalpli insan hep suçu kendinde arar. Zamanla kendinden nefret etmeye başlar, başkalarının mutlu ilişkilerini kıskanır ve her geçen gün biraz daha içten içe tükenir. Sırf karşısındakinin doyumsuzluğu yüzünden hayatının bir bölümü zindana döner.

Tam zindandan çıkacakken, o değer verdiği kişi bir anda tekrar hayatına girer. Eğer o saf kalpli insan bu süreçte bazı şeylerin farkına varmazsa, ona yeniden kanar ve aynı acıyı defalarca yaşar.

Yaşayanlar ve Var Olanlar

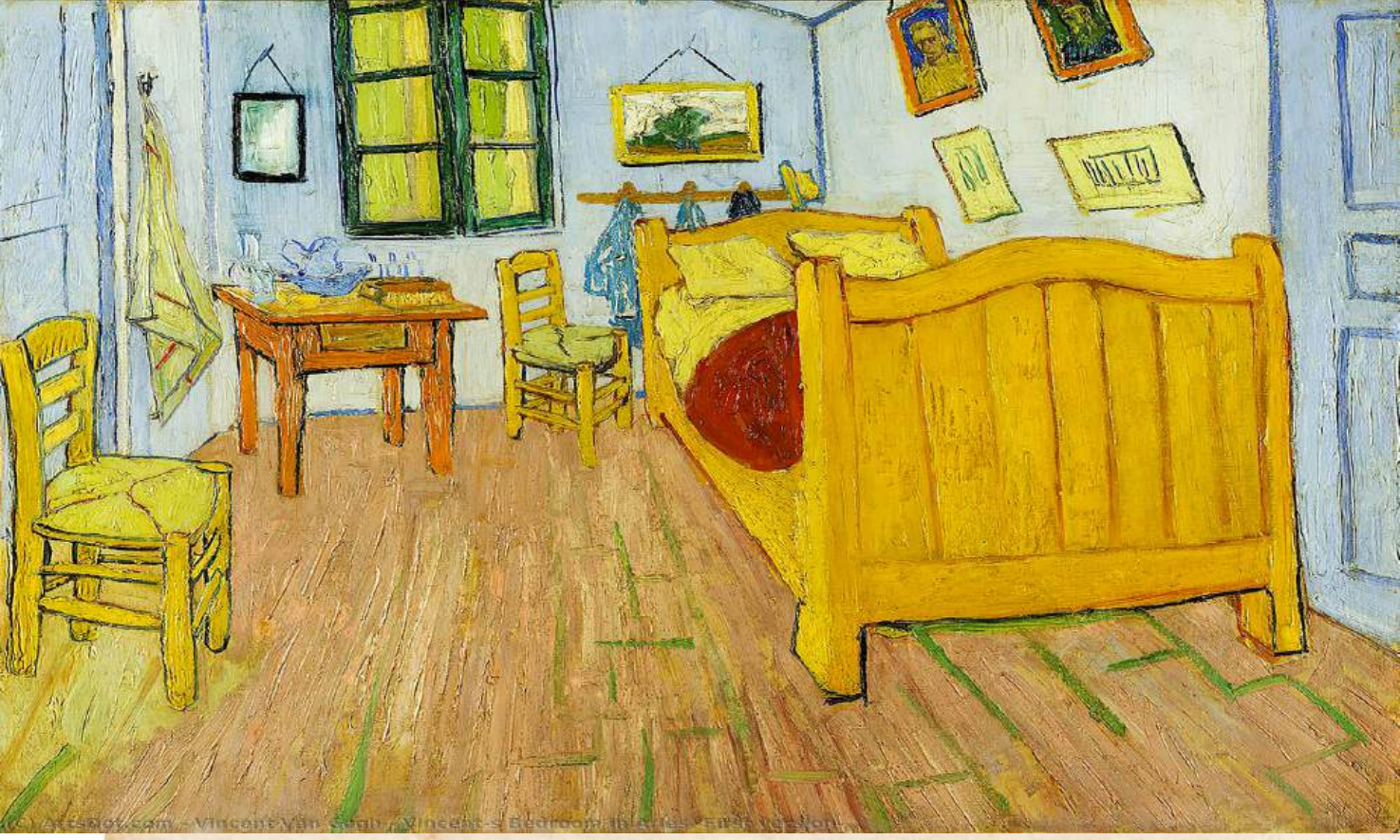
NESİBE KORKUSUZ

Şair Abay Konanbay Anadolu Lisesi

Bu hayatta yaşıyor muyuz, yoksa yaşıyor gibi mi yapıyoruz? Bence bu hayatta olan, fakat yaşamayan insanlarız.

Yaşamak her insanın yapabileceği şey değildir. Çoğu insan sadece var olur, yaşayanlar ise nadirdir. Peki yaşayan insanlar ne yapıyorlar? Onlar daima bir arayış içerisindeyler. Sürekli olarak denerler. Denedikleri zaman zorluklarla karşılaşsalar da vazgeçmezler. Sürekli olarak yeni şeyler öğrenip hayatlarına katkıda bulunurlar. Var olan insan ise sadece var olur. Kolay şeyleri bile denemez. Denediğinde en ufak bir zorlukla karşılaşınca vazgeçmeye meyillidir. Dünyada hep mutlu olmak ister ama bunu gerçekleştirecek işleri öğrenmez. Olaylara ön camdan bakar ve arka cam onu ilgilendirmmez. Aslında bazen çoğumuz bunu farkında olmaksızın yaparız. Var olan insan karanlıkta kaldığında çözüm üretmez ve bekler. “Artık yapabileceğim hiçbir şey yok. Buraya kadarmış.” der. Yaşayan insan için durum farklıdır. Onlar karanlıkta kaldıklarında çözüm ararlar. “Mutlaka bir çıkış yolu vardır, yapmam gereken onu aramak.” der ve harekete geçer.

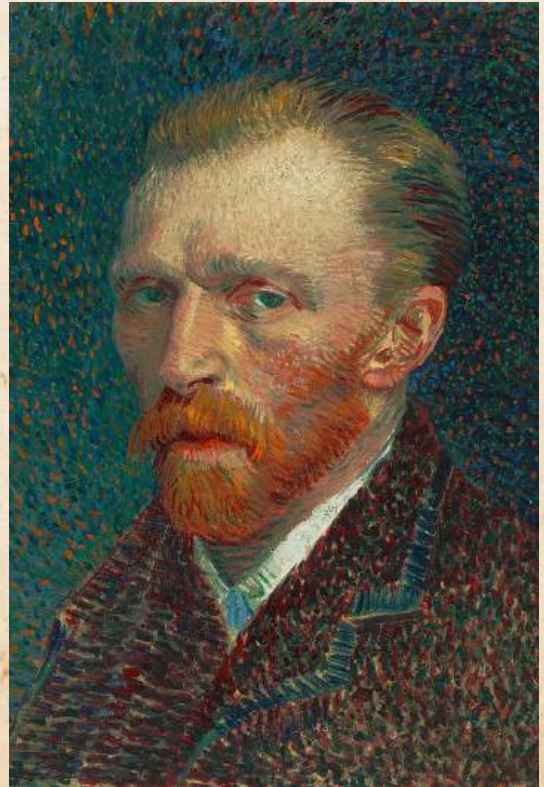
İki durum arasındaki fark gayet açıktır. Var olanlar yaşamaz, yaşayanlar var olur. İşte tek fark bu. Her zaman çıkış kapısı vardır, onu aramak ise yaşayanlara mahsustur.

Bir Tablo, Üç Hikaye!

Dünyaca ünlü ressam Vincent Van Gogh'un "La Chambre à Arles", "The Bedroom" veya "Vincent's Bedroom" adıyla anılan ve kendi yatak odasını resmettiği meşhur tablosunu odak noktasına yerleştiren üç hikaye denemesini Ümitvâr okurlarıyla paylaşıyoruz.

Genç yazarlarımız, merkezinde bu odanın yer aldığı kısa hikayeleriyle Van Gogh'un tablosuna yeni renkler katmayı, ona hayat vermeyi dener.

Bir Koşucunun Son Günü

EYLÜL ACAR
Sultançiftliği Anadolu Lisesi

Sabahın yorgunluğu

Sabah güneşinin solgun ışığı pencereden içeri süzülürken, yaşlı adam yüzünde yorgunluğun iziyle uyandı. Bacakları ağrıyordu; kuvvetsiz, neredeyse hareket etmeye direniyordu. Güçlkle doğrulup lavaboya gitti. Elini yüzünü yıkadı. Çivide asılı duran havluyla kurulandı. kahvaltı yapmadan ilaçlarını içemeyeceğini bildiğinden, yavaşça mutfağa yöneldi.

Eski evinin mutfağında, oğlu çıkmadan önce bıraktığı taze ekmek ve sıcak bir bardak süt onu bekliyordu. Sandalyeye oturdu, sessizce kahvaltısını yaptı. Ardından göğsünde aniden sıkışan bir ağrıyla odasına döndü. Su içmek istedi ama başucundaki masada su yoktu. İçinden "keşke biri olsa da yardım etse," diye geçirdi.

Hatıraların ağırlığı

Yavaş adımlarla mutfağa geri dönüp suyunu aldı. Eskiden şampiyon bir koşucusuydu; şimdi bir adım bile büyük mücadeleydi. Odasına dönüp yatağına oturdu. Yatağının yanındaki masadan ilaçlarını alıp içtikten sonra yapacak bir şeyi yoktu. Canı acıyordu, ama en çok da sıkılıyordu.

Yatağına uzanıp tavana bakmaya başladı. Gözlerinin önünden yarışlar, kürsüler ve spikerin adını birincilikle bağırıldığı anlar geçti. Tüm bunları öylesine özlüyordu ki... Gözleri yavaşça kapandı, o anları hayal ederek uykuya daldı.

Karar gecesi

Akşam, oğlunun sesiyle irkildi. Biriyle tartışıyordu. Yabancı bir adam yüksek sesle, "Amerika'dan seni çağırıyorlar, nasıl reddedersin?" diyordu. Oğlu ise "Babam var, ona kim bakacak? Babam benimle gelemmez," diyordu.

Yaşlı adam kapıya doğru yürüdü. Oğlu ve yabancı adam susup ona baktı. Adam, "iyi düşün. Yarın akşama kadar vaktin var." dedi ve çıkıp gitti.

Oğlu, babasının yanına geldi. Elini tuttu, koltuğa oturttu. "Sen ona bakma babam, ben seni bırakmam." dedi.

Yaşlı adam bir şey diyemedi. Ayağa kalktı, oğluna sarıldı. "Seni çok seviyorum evlat" dedi.

Çocuk babasına bakıp "bende seni çok seviyorum babam" dedi.

Sesiz veda

Gece saat üçte, ev sessizliğe bürünmüşken yaşlı adam uyanıktı. Kararını vermişti. Çantasına birkaç kıyafet ve ilaçlarını koydu. Elinin titreyen gücüyle oğluna bir mektup yazdı: "Hayallerinin peşinden koş, tıpkı baban gibi evlat."

Yavaşça kapıya yürüdü. Son kez arkasına döndü evine baktı. Bir daha geri dönmeyeceğini biliyordu. Elini salladı sonra önüne dönüp hiç bilmediği yolların, çok özlediği hayallerin peşine düştü.

Oda

AYŞEGÜL YAVUZ

Bahattin Yıldız Anadolu Lisesi

Yine aynı pencereden dışarıyı izliyordu sabahın bir saatinde. Lakin bu sabahın diğerlerinden bir farkı vardı: Taburcu olacaktı bu sabah. Sonunda geri kavuştuğu aklında, sadece bu odadan çıkma düşüncesi vardı.

Buranın her şeyinden bıkmış gibi hissediyordu. Başında saatlerce oturduğu pencere önündeki masası, uykusuz gecelerde onu misafir eden yatağı, artık ona eski anlamını veremiyordu sanki.

Hemşirenin kapıyı çalmasıyla sıyrıldı düşüncelerinden. “Gitme vaktin geldi.” diyordu. Bu cümle ona bir kurtuluş müjdesi gibi gelmişti. Ta ki kapının eşiğine gelip de son kez odasına bakana dek...

O son bakış, iki ayrı ses yankılandırırdı kafasında. Birisi, “İyileştin artık, kurtul bu odadan.” diyordu. Diğeri ise eskileri hatırlatıyordu; geride kalmış on beş yılı...

Hemşireden müsaade isteyerek pencere önündeki yerine geçti tekrar. Hemşire buna mani olmamıştı; alışmıştı artık. Fakat onu beş dakikayla sınırlamıştı.

Oysa ki ikisi de biliyordu beş dakikanın yeterli olmayacağını.

On beş yılı geçmişti bu odada. Her detayında onun imzası vardı: Yatağın kapıya yakınlığından duvardaki tablolara, tablolardan ruhani arkadaşı için istediği ikinci sandalyeye, hatta odanın üzerine çökmüş gibi hissettiren yaşlılığa kadar...

O, bu hastaneden ayrıldığında bu odaya onun yerine bir başkasının sahip olacağı gerçeği, bir anda ağır gelmişti.

Sinir bozukluğuyla gülerken, “Demek ki o kadar da kalıcı değilim.” diye geçirdi içinden ve ayağa kalkıp artık ona ait olmayan mekanı terk etti.

Tozlu Defter

CEMRE BAKAN

Şehit Erhan Dündar Çok Programlı Anadolu Lisesi

Yılmaz Bey, tozdan nefes alamadığı eski ve renksiz odada sabah kahvesini yudumluyordu. Tam yirmi yıl... Bu odaya girdiği ilk zamanlar içindeki neşe yıldızları kıskandıırıyordu. Zamanla kendisindeki değişikliklerle birlikte odası da yaşlanmıştı. Bir zamanlar canlı ve hoş gözükten bütün eşyalarını bodruma yerleştirmiş, sanki kaçmasından korktuğu bir sırrı saklar gibi önüne eski ve kırık bir sandalye koymuştu. Kendi de böylesine güzel ve düzenli olan hayatından kaçıp, tozların bir yalan gibi üzerine yığıldığı eski bir harabeye benzeyen bu odaya sığınmıştı. Ahşap parkeler bazen öyle gıcırdayordu ki, görenler Yılmaz Bey ile kavga ettiğini sanıyordu. Artık bu eski evden bıkmıştı. Çünkü ev kendisine o kadar çok benziyordu ki, artık duvarlarda kendi yüzünü görmeye başlamıştı.

Yirmi yıl önceki haline atıfta bulunur gibi yumuşak bir iç çekti ve, “Ah Sedef'im... Sen olsan, bu ev bu halde olur muydu hiç?” dedi.

Oda, sanki geçmişin unutulmuş bir anısıydı. Kahverenginin her tonu, duvarlara çökmüş yorgunluğu taşıyordu. Raflardaki kitaplar sararmış, kapakları eğrilmişti. Perdeler, zamanla kirlenmiş danteller gibi mat ve hüznüydü. Tavanın köşelerinde örümcek ağları vardı, sanki zaman bile buraya uğramaktan vazgeçmişti. Eski bir radyonun üstüne bırakılmış çerçevede silinmiş bir aile fotoğrafı duruyordu, gülümsemeler tozun altında kaybolmuştu.

Yılmaz Bey, odanın köşesindeki kırık sandalyeye çökmüş, kamburu çıkmış sırtıyla sanki geçmişin yükünü sırtında taşıyordu. Üzerinde yıllardır değiştirilmemiş, solmuş bir hırka vardı. Gözleri, çok şey görmüş ama artık hiçbir şeye odaklanamayan bir boşlukla bakıyordu. Ellerinde hafif bir titreme, dudaklarında yıllar önce söylenmiş ama yarım kalmış bir cümlenin izi vardı. Saçları bembeyazdı ama bakımsızlıktan sarıya çalmıştı. Yalnızlık onu kemirmiş, içine kapanmış, konuşmayı unuttuğu adeta. İnsan değil de, terk edilmiş bir eşya gibi duruyordu bu tozlu odada — odayla aynı kaderi paylaşır gibi.

Sedef... Yirmi yıl önce, göğüs kanseri teşhisi konduğunda bile gülümsemeye çalışan, her sabah pencereyi açıp evi güneşle dolduran kadındı. Sedef

gittikten sonra, pencere bir daha açılmadı. O günden sonra evin içi yavaşça kararırken, Yılmaz Bey'in iç dünyası da çökmeye başlamıştı. O, Sedef ile beraber sadece eşini değil, sesini, rengini, yaşama sebebini yitirmişti.

Bir de kızları vardı, Aylin. O zamanlar daha on yedisindeydi. Annesinin ölümünden sonra içine kapanmış, odasından çıkmaz olmuştu. Gözyaşı dökmeden yas tuttu. Kimseyle konuşmadı. Üniversiteyi bile zar zor bitirdi. Yılmaz Bey elinden geldiğince yanında olmaya çalıştı ama Sedef'in yokluğunu hiçbir kelime dolduramıyordu. Aylin, yıllar sonra evlendiğinde biraz iyileşmiş gibiydi. Ama sessizliği hep sürmüştü.

Ve sonra, bir gün... Telefon çaldı. Cengiz arıyordu, Aylin'in eşi. Sesi kısıktı, ürkek ve parçalanmıştı: "Yılmaz Amca... Aylin... kendini banyoda..." Cümle bitmeden kalbi durdu Yılmaz Bey'in. Aylin, kendini asmıştı. Geride bir mektup bile bırakmamıştı. Belki de o mektubu yıllar önce annesinin mezar taşına bırakmıştı gözyaşlarıyla. Şimdi bu odada, Sedef'in eskiden tuttuğu küçük bir defteri elinde tutuyordu. Tozlu sayfaları çevirirken, arasından Aylin'in çocukken çizdiği bir resim düştü. Üzerine kalın pastel boyalarla, eğri bögürü çizgilerle yapılmış bir resim vardı. Kağıdın ortasında üç kişi el

ele tutuşmuştu. Başları yuvarlaklı, kolları ise çubuk gibi uzanıyordu. Gözler iri ve yamuktu, ağızlar eğri ama hepsi kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu. Ortadaki küçük figür muhtemelen Aylin'in kendisiydi — pembe elbise giymişti, saçları sarı sarı kıvrılmıştı. Sol yanında, mavi gömlekli, kocaman elli bir adam vardı — babası Yılmaz Bey. Sağda ise, sarı elbiseli bir kadın — muhtemelen annesi Sedef. Kafalarının üstünde güneşe benzeyen sarı bir daire vardı; etrafına dağılmış turuncu ışınlarla resmedilmişti. Gökyüzü maviyle karalanmış, yerdeki çimenler yeşil çizgilerle boyanmıştı.

Resmin tepesine büyük harflerle, bazı harfleri ters yazılmış bir kelime iliştilmişti: "AİLE." "E" harfi terse dönmüş, "İ" noktası kocaman olmuştu ama sevgi dolu bir samimiyet vardı o basit çizgilerde. Yılmaz Bey'in gözleri doldu. Resme uzun uzun baktı. O an, odanın içindeki toz bir anlığına durdu sanki. Kalbinde derin bir boşlukla pencereden dışarı baktı. Dışarısı hâlâ yaşıyordu. Gökyüzü yerindeydi.

Ve ilk kez pencereyi araladı. Temiz hava usulca içeri süzüldü, perdeler hafifçe kıpırdadı. İçine çektiği o serinlik, hem geçmişin hem geleceğin yükünü taşıyordu.

Defteri göğsüne bastırdı.

"Siz gittiniz... Ama ben hâlâ buradayım."

Anne

MERYEM AYDIN GÖKSU

Her harfi zimmetlenmiş yerini değiştiremezsin,
Adeta zımbalanmış,
Kutsanmış cümleler içerisinde.
Şiir'in ortasından başlarsın, yazının ortasından.
Kitabın ortasından konuşursun.
Anneyi hayatın ortasına merkezine bırakır mısın?
Helal bir alın teriyle doğurduğu evlatlar.
En çok anne bekler sıra dağların ardındaki sevdayı.
Sevgisi hasret kokar.
Karların altından çıkan bahar habercisi gibi.
İhlas Felak Nâs gibidir,
Nefesi dua kokar.
Nasırlı, damarlı elleri emek.
İlmek ilmek dokuduğu hayat, akan ırmağa benzer.
Anne gülüşü,
Kavuran sıcaklığın ortasında yaylalardan gelen serin esinti.
Sıvazladığı sırta sanki bir yük binmeyecek,
Bir dert gelmeyecek.
Bir yetimin arefesi...
Bilinir bilinmezlik anne...
Bayram sevincini,
Arefe taşır heyecanı yürekte.
Bir yağmur bulutu.
Bazen bir ozan'ın yanık türküsü.
Bir yemeninin ucundaki oya gibi anne...
İçindeki renklerinde saklı benliği, gökkuşağı misali.
Anne beni hangi renkte sevdin...
Anne beni hangi kelimede...
Anne hangi şehirde bıraktın beni...
Hangi mabede adadın anne..

Sensizliğin Şarkısı

EFLİN OKUR

Recep Tayyip Erdoğan Kız Anadolu İmam Hatip Proje Lisesi

Ah canım yüreğim, yine mi dardı?
Bir nefes istedim, kalbimden vardı.
Ellerin yok ama hayalin kaldı...
Bir seni unutmam, ölüm kadardı.

Gözlerin buluttu, içimde yağdı.
Bir tebessüm yeter, kalbime bağdı.
Gittiğin o yollar acıya daldı...
Sevmek de neymiş? Kalbim ağladı.

Kıyamadım sana, kendime kıydım.
Sustum, hep içimde fırtına saydım.
Bir resmin köşesinde kaldım...
Senden sonra ben, kendimden ayrıldım.

Bak yıldızlara, gece ne kadar dar!
Kalbim sana hâlâ perişanlar...
Adını anarken ağlayanlar var.
Ve sen yoksun ya...
Bu, en ağır zarar.

Şiirci

BİLAL İNAN

Bahattin Yıldız Anadolu Lisesi

Şair oldum
Onun bunun sokağın başına
Tekniği varmış şiir yazmanın
Yerden göğe mağmadan yıldızların arasına kadar
Tam otuzbeş yıl aradım
Ne şairlik kaldı kalemimde ne sen

Yıprandı dünyam
Güneşten seller aktı
Bulutlar yaktı insanları
Gökte yedi renk bana baktı
Ne gökkuşağı kaldı göğümde ne sen

Ben şiirci
Gayrı altmış yaşımdayım
Elimde mürekkep değil paranın kiri
Göğü gördüm yedi kat renksiz
Edebi tekniklere kâğıda kaleme
Üç saydım beş sövdüm sessiz sessiz

Asrın eyreęi

SELAHATTİN KARADENİZ

Sabri lker İmam Hatip Lisesi

Dostlar meclisinde bir gün, sylenirim yürekten
Lafım pek bir manalı, balta saptan kürekten
Geçti asrın çeyreği, ne ar kaldı ne hayâ
Bu zamanın insanı, pek müptela belaya
Vakit kemâl olunca, bakmak lazım tahtaya
Düşün yurdum insanı, nerde düşün hataya

Şu şapkayı çıkarıp
Şöyle ele almalı
Geçen yirmi beş yılın
Her gününü saymalı

İnsanoğlu zalim, ahmaklığa yok ki çare
İnsanoğlu mazlum, dağılmışlar pare pare
Şimdi göğüs gersen de, edilmiyor bertaraf
Durmuş hak karşısında, tüm insanlık bir taraf.
Zaman kütüphanesinden, bakınırsın bir rafa
Belki de ulaşırısn kaybettiğin fotoğrafa

Adımlar geri saysa
Bir asır öncesine
Utansak halimizden
Ve daha nicesine

Bir Mevsim Gibi

YASEMİN İLBAK
Sultançiftliği Anadolu Lisesi

Sonbaharın gelişiyle
kapandı defterler,
soldu yapraklar
bir bir döküldük
tutunduğumuz yerlerden.

Ve sen,
bir mevsim gibi
sessizce terk ettin beni.
Ne kalan dallar uğurladı gidişini,
ne de gökyüzü ağladı ardından.

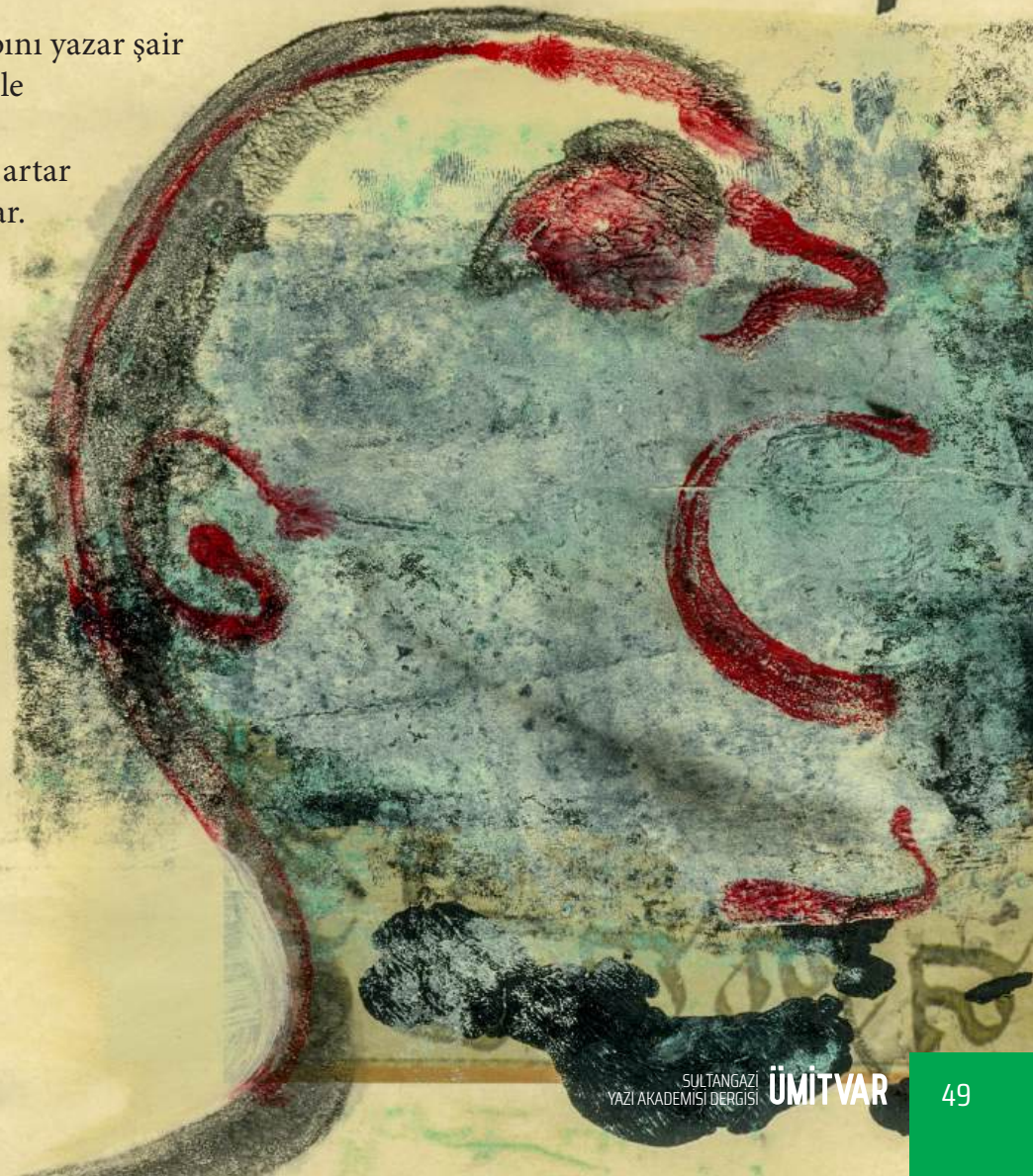
Sonra bir ilkbahar günü geldim
aşkı gömdüğüm yere.
Toprak kulağıma fısıldadı:
“Umutlanma” diye

Ve ben her gece,
sonsuzluğa sarkan bir acıyla,
o fısıltıyla ölürüm
sessizce, içimden içime.

Suskun ığlıklar

ELÇİN ÖZTAŞDEMİR
Cumhuriyet Anadolu Lisesi

Suskun çığlıklar titretir kulakları
İki dudağın arası
Deniz ve kumsal misali
Yakın ama uzak
Uzak ama yakın
Çaresiz ama mutlu
Kara kedi basar rüyaları
Ardında yürek
Çaresizlięin kitabını yazar şair
Dört kıta on cümle
Sayısız harf
Suskun çığlıkları artar
Kan ağlar kulaklar.

Hiç Özlemiyorum ki!!!

EMİNE ELMAS

Kasım ayının son günleriydi... Şansımın bana yüz çevirdiği samyelinin yerini sert bir poyrazın aldığı perşembe sabahı, ayrılık çanlarının çaldığı son saatlerdi... Tuhaf bir şekilde bize kahvaltı hazırlamıştı halbuki oturduğu yerden kalkmaya üşenirdi. Son kez oturmuştuk aynı masaya çatal kaşık sesleri birbiriyle raks ediyor, şeker pembesi oda buz kesmiş bizi dinliyordu. Sanki duvarlar üstüme geliyor, yarı demli çayımın her yudumu boğazımda düğümleniyordu. Zoraki bitirmiştım bir bardağı, oysa çayı ne kadar da çok severdim. Bir hoşçakalı bile çok görmüştüm onlara, umursamadıklarım kadar hataya batıyor, kendimle olan savaşı kaybettiğimden habersiz eğilmeyen başımı alıp koyuldum bilinmezliğe, yengemin deyimiyle çalıkuşu kendi masasına kanat çırpmaya başlamıştı.

İlk zamanlar bir şey hissetmiyor, tüm duygularım alınmış, yüreğimde küçük bir bistüri ile büyük yaralar açılmıştı. Kabuk bağladıkça kanayan...

Günler birbirini kovalıyor yüreğimdeki kesikler iyileşmek yerine derinleşiyordu. Kulağım kapıda merdivenlerden çıkanların ayak seslerini dinliyordum, hiç tanıdık değillerdi oysa ki... Her kapı çalışında yüreğim yerinden fırlarcasına atıyor, ayaklarım birbirine dolaşıyordu. Zaman geçtikçe içimdeki boşluk daha da artıyor neye elimi atsam vazgeçmenin bir yolunu buluyordum. Halbu ki her şey ne kadar da iyi olacaktı. Mutfaktaki o kırmızı masada saatlerce süren sohbetler, bazen hüznün bazen de kahkahaların yükseldiği, soğuyan çay ve kahvelerin eşlik ettiği geceler... Abl ne yaptın diye küçük mesajlar, iş dönüşü taa sokağın başından tanıdığım ayak sesleri, ne de çok severdi hastalanınca pekmezli yoğurdu suratı değiştirdi her kaşıқта.. Dağınıklığından her gün bir şeyi kayboluverirdi, istediği tatlıya hep son dokunuşumu yapınca yüzündeki tatlı sert gülümseme, gündüzü avutabiliyorum da gecenin yüreğime ok gibi saplanmasına çare bulamıyorum. Hiç biri aklıma gelmiyor ki hiç gözlerim dolmuyor mesela... Gözyaşlarım bulutlardan damlarcasına akıyor, hiç ÖZLEMİYORUM ki !!!! hiç...

Boşluk

AYŞEGÜL YAVUZ

Bahattin Yıldız Anadolu Lisesi

Okul dönüşünde, köprüden aşağıya doğru koşarak giderken iki defa düştüm. Sinirliydim. Ne için? Sırf yazmaya geri dönmek istediğim için, dayanamayacak kadar zayıf olduğum için. İnsan belli bir yere kadar dayanabiliyor; ben neredeyse iki ay boyunca iyi bile dayandım.

Benim gibi kalem kırık olup kağıda değil de, boşluğa yazar gibi yazan bir yazar dahi yazmayı bıraktıysa, bunun nedeni derindir ve bu derinlik “evren tarafından bahane edilmiştir” ama hayır, tek nedeni zayıf olmamdır belki de ve o zayıflığım, kırık bir güce dönüşüp patlayana kadar kimsenin fark etmemesidir.

Belki de o ana dek iyi saklamışımdır, kim bilir? İstisnai umursamazlığın avantajı.

Bu satırlar da bunun içindir; bir yazarın -insanın- boşluğa doğru sürüklenişini, kendisi hariç dışarıya haykırış şeklidir. Ben neyden bahsediyorsam boşluk da ondan bahseder, diğer türlü söz yalan olur.

Yani okumaya devam edin...

Takriben iki veya üç ay önce baenim kalemim, ailem yüzünden çatlamaya başladı. Hevesin kırılması meselesi değildir tabii bunun nedeni, belki denildiği gibi ailemdir ya da belki tamamen benimdir. “Ee, ama yine arada yazıyordun?” sorusuna karşılık; düzeltmeye çalıştım, benim için nefesimi düzeltmekle aynı derece mühimdi çünkü. Zaman zaman başardım. Başarmak isterim, tek başıma, harflerin ve umursamazlığın ardına sığınarak.

Gel gör ki yapamadım, tarihini hatırlamadığım bir zamanda (iyi ki de hatırlamıyorum) kendimi anlık bir kaybedişle hayatımı, kendi ellerimle mahvettim. Saçma sapan bir duygunun bu kadar yıkıcı olacağını bilmiyordum ama şu an iyiyim; en azından ‘o’ anlamda.

Artık hiçbir şey hissetmiyorum. Herhangi bir anlamda.

Ne o anlamda ne başka bir anlamda. ‘O’ anlamı zaten daha da hissetmek istemiyorum, lanet ettim o duyguya. Çünkü benden sadece saf şekilde önemli bir insanı almadı, aynı zamanda yazarlığımı da aldı.

Eskisi gibi olsun diye çabalayacağım elbet ama önce kendim için çabalamam gerekliydi.

Kendime verebileceğim en büyük cezayı vererek

yapacaktım bunu da. İlk olarak onunla arama mesafe koyacaktım. Aslında ben bunu duygusal bir mesafe diye seçmişim ama kendisi hem fiziksel hem duygusal bir mesafe istedi benden. Buna saygı duyarım tabii, duymalıyım.

Kendimi onun yerine koyunca ben de yanındayken gerildiğim, rahat hissetmediğim biriyle olmak istemezdim. Dolayısıyla burada kabahatli benim; “Olmadı işte, asla olmayacak, kendine gel artık.” diyebilmem gerekirdi ama o irade gücünü kendimde bulamadım.

İkinci ve en ağır ceza olarak: yazmayı bırakacaktım; sözde temelliydi bu durum ama dediğim gibi zayıfım. Neredeyse iki ay bana iki ahiret ömrü gibi geldi.

Bu günden başlayarak sayarsak, geçmişte kalan tam tamına üç hafta boyunca tek kelime yazmadım, elime kalem almadım, nefes almak için diğer bir yöntemim olan yazarlığa dair hiçbir şey yapmadım.

Okumak dışında tabii; o kadar da olsun, herkes kaçamak yapar. Ama sonuç olarak işe yaradı ve ‘o’ iğrenç duyguyu unuttum. O duygu yerini arkadaşlığa, saygıya ve kendime karşı olan bir öfkeye bıraktı.

Dürüst olacağım, bu kadar hızlı olmasını ben de beklemezdim ama hem bu mücadele, sizin sandığınızı aksine iki gündür değil, boşluğa ilk düştüğüm günden beri devam ediyor. Bu konuda kafanızda soru işareti varsa, yazdığımı okumamışsınız demektir.

Öte yandan, bu ceza yöntemim çok işe yaradı. Yazamamak benim için zaten yeterince kötüydü; bir de üstüne ‘o’ duygunun ağırlığı da eklenince iyice çekilmeyi oldu ve bunu unutmak için kendime her anlamda ceza kıldım.

“Nereden biliyorsun? Daha olmuş iki gün.” dersiniz de, demeyin; diyemezsiniz. Ona ben karar veririm.

Duygular seçilebilir şeyler değildir evet ama onların ne zaman tamamen kaybolduğunu sadece o kişi bilir ve benim cevabım; bitti. Eminim.

Bu mektubun bir intihar mektubu olduğu bilinsin isterim. Hayır, fiziksel bir ölümden değil, boşlukta kaybolmaktan bahsediyorum. Yazma nedenlerimden biri de bu. Boşluğun dışındaki son günlerimi, kendimi bu bağımlılığa bırakarak geçirmek istiyorum.

Düş!

BUĞLEM YAĞMUR AKSOY

Hacı Ayşe ateş Anadolu Lisesi

Rüya ve elindeki kitap Düş'ün sonsuz ve büyüleyici ormanlarının bir köşesinde, göl kenarında esen rüzgârla savruluyordu. Kitabın sayfalarını merakla okuyan Rüya yanına gelen sincabı izlerken kapak rüzgârın hafif dokunuşuyla kapandı. Ormanın ortasındaki berrak gölün yansımısından üç şey belli oluyordu; Rüya, sincap ve kitap.

Rüzgâr kitabın kapağını sürüklediği gibi bizi de sürükledi. Nazik olurdu, Düş'te her şey bir serap gibiydi, herkes mutlu, her şey güzel, yaşamak için umut vardı. Rüzgârla birlikte Konsensüs'e bir yolculuğa başladık. Bu binaya ismini veren içindeki Konsensüs yani bir diğer deyişle, toplumun her kesiminden insanın bulunduğu binlerce katılımcısı olan, toplum için verilen kararlar, kanunlar, kısacası yönetimin buradan yapıldığı topluluk. Binası da aynı topluluğu gibi iç ısıtıcı cinstendi. Mimari olarak Düş'ün en eski binalarından olan bu bina, sarmaşık ve çiçeklerin içinde doğada kamufle olmuştu. Düşününce ilkel gibi görünen bina ve topluluk aksine Düş içinde en gelişmiş imkân ve beraberinde de olanaklara sahip bölgeydi. Teknolojinin kalbi Düş'le beraber burada atıyordu resmen. İnternetin daha geliştirilemeyen bir seviyede, ulaşımın ışık hızıyla başka gezegenlere bile kolaylıkla olabildiği, insan gücünün değerli olmasının yanında aslında gereksiz sayılabileceği -çünkü teknolojinin gelişimiyle insan gücüne gerek duyulmaz ancak insanlar tembellikten öğrenirler-, hastalık nedir bilinmeyen Düş'ün Konsensüs'ü işte bu şekilde.

Gülüşen seslere bakılırsa topluluk yine her zamanki gibi işinin başında severek birbirlerine saygının azalmadığı meclis oturumunun tam da ortasında. Konsensüs kararı kendi aralarında anlaşır anlaşmaz bunu halktaki herkesin vücuduna sinyal olarak gönderiyor beyinde oluşan dalgalara göre kimsenin yorum bile yapmasına gerek kalmadan kararın alınıp alınmayacağı kesinleşiyordu. Teknoloji işte Düş'te

bu denli gelişmiş, mikroelektriklenmelerle oluşan tepkiye göre anket yapılıyordu. Konsensüs meclislere denk geliyor olmaydı. Rüya'nın sevdiği bir arkadaşı Konsensüs'teydi ve bu kitapta geçen ortamın orada olmadığını çok iyi biliyor, sık sık duyuyordu. Sadece bu da değil kendisi de kimi zaman seve seve Konsensüs'teki meclis oturumlarını canlı izliyor, yorum yapıyordu. Ana üyelerden olmasa bile oraya girebilirdi. Neden olmasındı ki? Düş, Konsensüs'te üye olan birisinin olduğu kadar onundu da. Kim onun elinden karar verme hakkını alabilirdi?

Rüzgârla beraber Konsensüs'ün ana salonu olan HEDÖŞA'ya savurdu. İsmi biraz uzun ve garip gelebilir ama anlamı tabii ki derin, yargıda önemli olan kavramların yani: hak, eşitlik, dürüstlük, özgürlük, şeffaflık, adaletin baş harflerinden ismini alıyordu bu salon. Ayrıca salonda öyle kavga, gürültü olmazdı. Burada herkes huzur içindeydi. Gerginlik mi... gerçekten neredeyse hiç yoktu. Yüksek bir ses gelirse ya kahkahadır ya da heyecanla mutluluktan çıkan mırıldanmalardandır.

HEDÖŞA'nın bugünkü konusu ekonomi başlığı altındaki satırlardandı. Düş'te para denen o kavram yoktur. Fakir ya da zengin de yoktur dolayısıyla. Para nedir ki zaten? Şu kâğıt parçası mı? Hayır pardon, insanların üstüne yüklediği değer üstünde yücelen kâğıt parçası. Toplumsal sınıflandırmalardan da söz edilmiyor böylelikle. Tüm insanlar bir şekilde Düş'e hizmet ettiğinden Düş de onlara hizmet eder, karşılık beklemeden cevabı çoktan insanları bulurdu. Belki birisi ağaçların dallarını budar ya da inşaat ile uğraşır, hayvanları sever teknolojiye katkıda bulunur. Bunların hepsi Düş için birer hizmettir. İnsanların işleri de böyle oluşur, kim neyi yapmaktan zevk alırsa, onun için uygun olan istediği herhangi bir alanda çalışabilir. Rüya sanatla ilgilenmeye olan ilgisiyle ön plana çıkarken annesi tıp delisi bir doktor, babası ise tasarımda oldukça ilgili ve bir terzidir.

Ailesi onu meslek seçimi yaparken baskı altında bırakmamıştı ki bu Düş'te rastlanan bir olay değildi. Rüya elindeki eserde sınıflandırmaları okurken adeta hayatındaki hissettiği en büyük öfkeyi hissetmişti. Bunlar da insan değil miydi? Kendi kendilerine neden zarar vermeyi amaçlıyorlardı? Bu ayrımcılıkla ellerine ne geçiyordu? Düşünmeden edemedi.

Hafif hafif esen rüzgâr bu sefer Yükseliş'e gönderdi. Yükseliş binlerce öğrencisi ve öğretim üyesi olan bir akademiydi. Düş'te çeşit çeşit ve alan alan okullar yerine sadece burası, Yükseliş Akademisi vardı. Burada insanlar ilgileri ve istekleri ne ise o alanda ilerler, istedikleri mesleklere sahip olurlardı. Aşçısından, pilotundan, ressam ve dişçisine kadar. Öğretim üyeleri de aynı şekilde öğretime yatkın olan ve alanda eğitim verebilecek seviyedeki kişilerden oluşuyordu. Her iki taraf için de bir yaş zorunluluğu yoktu, isteyen 100 yaşında bir öğrenci de olabilir isteyen 20 yaşında bir öğretim üyesi de olabilir. Rüya kitapta bir yazı okumuştı "Akıl yaşta değişir," diye. Galiba bu söz durumu tanımlayabilirdi. Okul sadece meslek edinme amaçlı da değildi tabii, Rüya burada gitar çalmayı, ebru yapmayı, yoga eğitimini tamamlamayı da ihmal etmemişti. Bunlar sadece olanaklardan birisi, akıllara gelebilecek her alanda ders alabilen halk eğer eğitimi olmayan bir alanla karşılaşsa bunu Konsensüs'e iletince çözüm bulunuyordu. Arp çalmak isteyen bir vatandaş bu sayede baş vurmuş, şu an Geleneksel Yükseliş Konserleri'nde sahne alıyordu. Bu konserler de öyle basite alınacak tarzdan asla değil! Düş'ün en ünlü sanatçıları burada performans sergiler ve halk eğlenceyle baş başa kalırdı. Bu kadın yaklaşık 60 yaşında olmasına rağmen arpı dört ay kadar kısa sürede çözmüş, öğretmenini bile hayran bırakmıştı. Yükseliş böyle işte, sürpriz ve sınırsızlıklarla dolu. Herkese her şartta eşit bir eğitim sunmak da buranın mottosu diyebiliriz. Rüya'da tam okuduğu kitapta eğitimle alakalı kısma gelmişti, "Zalim ailesinin biriktirdiği binlerce akçe üstüne istemeyerek çalıştığı, kendini toplumun alt kesimi gibi gördüğü garsonluktan aldığı maaşı bu yılki okul ücreti için ödemişti. Karşısında o beğendiği kemanı alacak bu ay da imkanı yoktu. Belki başka bir zaman Zalim. Sonuç olarak bu ne lüks? Aynı anda eğitim ve sanat gitmez ki? Nereden dalyorsun acaba bu hayallere Zalim?!" Yazarın diline sinirlenen Rüya bunu sincaba anlatmaya başladı. Ne kadar da saçmaydı? Karakterin ismi Zalim'di ama yazarın dili ondan daha da betardi.

Rüzgâr hanımeli sarmaşığından aldığı kokuyla biraz daha ilerlerken Rüya sincaba olanları anlatmayı kesti ve kitabın yeni bir bölümüne geldi. Biz savrulurken

o da Ahlak bölümünde sayfaları dikkatlice okumaya devam etti. Düş'te ahlak değerleri herkes için aynıydı, farklı düşünen olursa yine Konsensüs'e iletir bunun üzerine bir meclis oturumunda olmadı ikincisinde çözüldü. Halk arasında dolaşan tekerleme akılları okuyor sanki, "Ne derdin varsa, Konsensüs bekler seni orada!" Hakikaten de her derde deva Konsensüs vardı. Ahlak değerlerinden devam edecek olursak da Düş'te ara sıra bu ahlak değerlerine karşı bazı kesin ve cezası kırmızı kalem ile belirlenmiş suçlar işlenirdi. Ahlak değerleri Rüya'nın okuduğundan zıt şekilde din, kültür, toplum gibi etkenlere dayanmazdı. Rüya'nın en çok şaşırdığı şeylerden birisi de bu olabilirdi aslında. Çünkü Düş'te kitapta anlatılan gibi insanların dogma şeklinde inandığı bu tarz inanışlar yoktur. Rüya bu sayfaları okurken hayal gücü bir hayli zorlandığı çatılan kashları, büzüşen dudağından belli oluyordu. Gelelim Düş'teki suçlara: insan, hayvan, bitki fark etmeksizin canlıların canına kıymak; bunlar için tehdit oluşturacak her hareketin suçu belliydi. Kâbus adını taşıyan Düş'ün resmen zıttı olan mini gezegende yaşamaları onların en büyük cezasıydı. Düş'ün kurallarını beğenmeyenler, Düş'ün kurallarının olmadığı bir gezegende mutlulukla yaşayabilirlerdi ne de olsa değil mi? Öyle olmasa bile ders almaları için güzel bir fırsat doğardı ve pişmanlıkları onları kemirirse eğer Konsensüs onlara gözetim altında Düş'te yaşama hakkı verebilirdi. Zaten toplum kabul ettiyse gelebilirlerdi ve pişmanlarsa az bir kesim hariç yargılayıcı bakışlarla bile karşılaşmazlardı.

Rüya sayfaları ilgiyle biraz daha çevirdi, meraklı gözleri kimi sayfalarda hayretle büyüyor, kimi sayfalarda sinirden vücudu geriliyor, bazılarındaysa aslında Düş gibi olduğunu düşünerek akıp gidiyordu. Son sayfayı çeviren Rüya kitabı kapatıp göldeki lotusların yanında gezen kuşları izlerken arkasından "Rüya!" seslenişini duydu. Bu onun çok sevdiği garson olarak çalışan bir arkadaşındı. "Dünya"daki karakter olan Zalim, onu bu restoranlarda insanlara hizmet etmekten başka amacı olmayan insanlarla arkadaş olduğundan yargılıyordu. Ancak o anda Rüya da arkadaşına seslenip kitabı göstererek, "Bu kitabı duydun mu hiç? İlginç bir distopya örneği, iliklerime kadar distopya olduğunu hissettim. Yazarın bir yandan abarttığını düşünüyorum, başka bir yandan da 'Sonuç olarak distopya değil mi bu? En kötü senaryo olarak değerlendirmek lazım,' diyorum. Ama itiraf etmeliyim ki yazarın hayal dünyası hayli derinmiş. Bu kadar berbat bir yaşam düşünemezdim."Arkadaşı onun yanına oturdu ve Rüya manzarayı izlerken kitabın ismini seslice söyleyerek okumaya başladı. "Dünya"

Sol Gözüm

HÜMEYRA KAYAR

Şair Abay Konanbay Anadolu Lisesi

Camın ardı puslu, göz gözü görmüyor ya da ben öyle görüyorum. Hava dünün maviliğini bırakıp toz toprak içinde griye bürünmüş, yerleri çamur ile süsleyip küçük bir çocuğun yeni aldığı beyaz ayakkabılara inat gölcükler oluşturmuştu. Gözümü birbiri ile yarışa girmiş damlalara odaklamıştım ki göğün haykıracağını yansıtan ılık önce, bembeyaz yaptı göğü cam titredi sonra inledi gök tüm kırıyla ben buradayım diyerek. Varlığını, canını kanıtlamak isteyerek gölcükleri doldurup taşırdı; toprak daha da çamurlaştı bir ayakkabı tabanında farkedilmek için yapraklar bile önce kurudu sonra döküldü varlığını inkar etmesinler diye. Bir ben sustum, gizledim varlığımı kanıtlayan haykırışlarımı. Derler ki can yandı mı ilk sol gözden yaş akar benim sol gözümü görmez bildiler. Oysa bir çığlıktı göz yaşım sol gözümünden akıp şah damarımda yankılanan herkesin kulağını tıkadığı gözünü yumduğu bir yakarıştı benimki, damlalar gibi yok olmuştu...

Mucize

MEDİNE AKAN

Hasan Celal Güzel Anadolu Lisesi

Yüreğin taş ise sözler çiçek açmaz.

Gökyüzünde kayan o yıldız bir işarettir, rüzgâr bir sır gibi fısıldar toprağa.

Görmek veya söylemek değildir hakikat, sükûnet içinde yazılan o destanlar mesela? Sır, bir gölge gibi takılır peşime. Yankılanır onun sesi gözlerimde, boş salıncaklar sallanır, hasretiyle kurarım ufak bir hayal defteri. Saklarım onu şakağıma. Lâl olurum, sis olurum, yok olurum ufak melodilerde bile. Hatırlarsın artık görmeyen gözlerimi. Dolaşırsın diyar diyar, savrulursun, güneş çiçeği misali esen rüzgâra sessizlikte bulursun kendine yuva. Duvarların arasında uğultu duyar anlamlandıramazsın. Sandığınla arandaki mesafe büyür en derindeki gerçekle yüzleşemezsin çünkü bakacak cesaretin yoktur.

Baştan Başlamak

TASNİM EL HATİP
Mimar Sinan Kız İmam Hatip Lisesi

Baştan başlamaktan korkma asla,
Biten ne varsa, yenisi için hazırla.
Kaybettiysen bir iş, bir dost, bir yön
Unutma, en karanlık an, sabaha en yakın dön.

Her düşüş bir derstir, her yara geçer,
Yıkılsan da ruhun yeniden yeşerir.
Vazgeçme sakın, içinde bir ışık var,
O ışıkla yürürsün, yol ne kadar dar.

Dün arkanda kaldı, sil ellerini,
Bugün senin, yarın senin gibi biri.
Hedefini unutma, tut sımsıkı ellerinle,
Dünya karşında olsa da yürü kendi serüveninle.

İrade sende, güç sende,
Bir adımla başlar her büyük sahne.
Yıkılsan da, yalnız kalsan da bir yerde,
Başlamak, pes etmekten bin kat güzel yine.

Her başlangıç cesaretin aynasıdır,
Yeniden yürümek insanın duasıdır.
Durma, susma, devam et
Çünkü sen baştan başlayarak
gerçekten yükselirsin elbet.

Eksik Türkçem

BERAT YALÇINKAYA
Fuat Sezgin Anadolu Lisesi

Seni sevmek bir şiir olmalı
Her dizesinde haykırmalı
En güzel sözlerle anlatmalı
Bir beyaz kâğıdı en güzel
şekilde doldurmalı

İçine bir tutam sen olmalı
Fazla belli etmeden
Her detayını söylemeli
Ama sen bile bilmemeli

Denizde su misali dizeler
Yine yetmez yetemez
Gözlerimin gördüğü kalbimin sevdiği
Seni, bir lisan anlatmaya yetmez

Araftaki Rüya

ELİF CEREN GÖKALP

Ahmet Ünal Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sükûtun eşiğinde mühürlü halim
Gönlümde saklı bir kevser misali
Çaresiz hayal içinde kaldım
Yolsuz yol arayan yolcu misali

Rüyanın eşiğinde gizli bir levha
Yük ile ezilmiş bir hayali ömrüm
Sineme mühürlenmiş eski bir dava
İçimde duran çözülmemiş bir düğüm

Zihnimin kuytusunda solgun bir izi
Gecenin koynunda zor sakladım
Yıldızlar sararmış, siyaha bürünmüş
Çehremden alıp topırağa attım

Gönle Suâlât!

ABDULLAH SALİH ÖZBAY
Sabri Ülker Anadolu İmam Hatip Lisesi

Gelse bela ne yazar; kırk, elli yahut yüz,
Ben baharı beklerim, biter elbet bu güz,
Yârin vazifesi belli, hep aşığı üz,
Ey gönül, gözün yaştan kurtulmaz mı senin?

Kaybedersin sen; yenilirsin, yerinirsin,
Sebebi belli, kendine pek güvenirsin,
Ne düzelirsin ne kimseyi beğenirsin,
Ey gönül, dengine denk bulunmaz mı senin?

Ömür mü geçer ki böyle her dem dövünüp?
Benim ataşım yanmadı mı sönüp sönüp?
Kırarlar seni de, bakmazlar ki hiç dönüp,
Ey gönül, yol yordamın sorulmaz mı senin?

Kim durdurur ki gözden akan kanlı yaşı?
Çok yaralandın sen, hep de yar attı taşı,
Her oturan kalkar sofrandan, sevmez aşı,
Ey gönül, hiç sofranda doyulmaz mı senin?

Kasvetini, derdini hangi şair yazar?
Kendine merhem ararsın da, yaran azar,
Senin hâlin ki zaten viran, zaten mezar,
Ey gönül, hiç yaran da onulmaz mı senin?

Geç Kalmışlık Hissi

ÖZNUR GÜZELAYDIN

Yağmur damlası misali
Her şeye geç kalmış hissediyorum kendimi.
Dünüme, bugünüme, geleceğime...
Her gün biraz daha geç kalıyorum kendime.
Hep geç kalmışım ben yaşamın kendisine.

Bilmiyorum nedendir?
Neredendir bu his, yolu neresi?
Kafamın içinde dolanıp duruyor,
Her şeye geç kalmanın ta kendisi.

Kadifemsi

HÜMEYRA ÇELİK

Sessiz ama güçlü bir umut içerisindeyim.
Yağmur damlaları arasında kalmış kadife çiçeği gibi,
Güneşin doğuşunu bir umuttur beklerim.
Tevekkülle dolu bir beden,
Umutla yanıp tutuşan bir ruh,
Arsızca bir inat içerisindeyim.

Karanlıklar Güzeli

ÖMER BİLGİN

Karanlığın tütsülenivermiş bir gecesinde
Şiirler uzanmış onun binbir hecesinde
Kalbiyle bilirim, melaikem derecesinde
Kaybolurum onun, hayat bilmecesinde

Ela gözlerinle edersin beni divane
İster uzun ister kısa saçlı bir şahane
Onsuzken olmuştu hayatım virane
Var mı haber yoksa yakalım postane

İste güzelim olayım çevrende bir pervane
Bakasın şiirim var, seversin belki naçizane
Çiçeklerim uğrunadır bilirsin ehse aşkane
Fırtınalarda o kalbini kıldın bana tüm hane

Sen ki benim mutluluk ütopyamın başkenti
O dur ki periyodiğin 119. Güzellik elementi
Siyah beyaz hayatımın bütün renk pigmenti
Gülüşlerde saklanan hayatın ondadır patent

Olağanüstü Bir Gece

NİHAL DAĞ

Fuat Sezgin Anadolu Lisesi

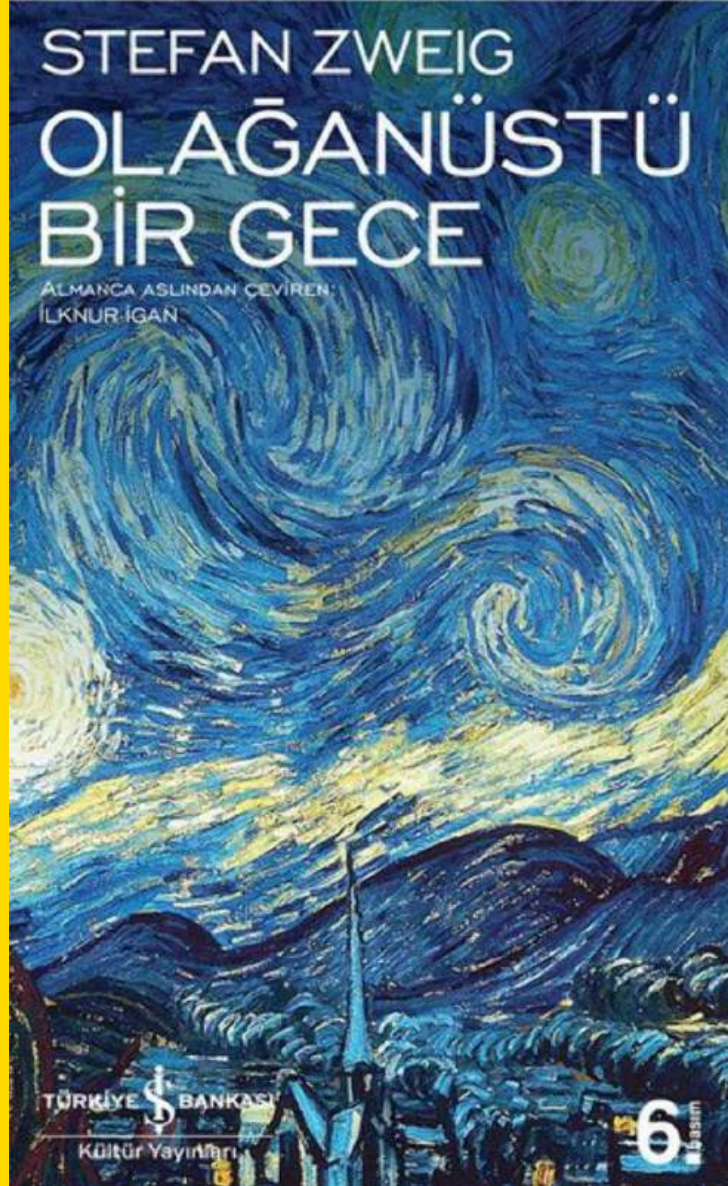
“Bir insanın hayatı, bazen tek gecede değişebilir”.

Stefan Zweig’in *Olağanüstü Bir Gece* adlı kısa romanı, tam da bu cümleyi iliklere kadar hissettiren, içsel dönüşümün ve insanın kendi varoluşuna dair farkındalığının ne kadar çarpıcı bir şekilde ortaya çıkabileceğini anlatan sarsıcı bir eserdir. Avusturyalı yazar Zweig, psikolojik derinliği ve insan ruhunun karanlık kıvrımlarına olan hâkimiyetiyle tanınır. Bu eserinde de, oldukça sıradan görünen soylu adamın, tek bir gece içinde yaşadığı varoluşsal aydınlanmayı ustalıkla işler.

Duygusuzluktan Uyanışa: Bir Ruhun Dirilişi

Romanın isimsiz ana karakteri, hayatı boyunca her şeyi elde etmiş, fakat artık hiçbir şeyden tat alamayan, hissizleşmiş bir adamdır. Soylu yaşam tarzı içinde sıkışmış, duygusal anlamda tükenmiş bir hâlde sürdürdüğü hayatında ne mutluluğu ne de acıyı gerçek anlamda hissedebilmektedir. Ta ki bir yarış günü, hiç beklenmedik olaylar zinciriyle karşılaşana dek...

O gece, karakterin bir anda kendini toplumun dışında, bambaşka bir dünyada bulmasıyla başlar. Hırsızlık yapmaya kalkışan bir adamı görmesi, ardından onun yakalanmasına tanık olması ve sonrasında kendi içindeki “gerçek insan”la yüzleşmeye başlaması, kahramanı bir tür varoluş kriziyle karşı karşıya bırakır. Ancak bu kriz, yıkım değil; bir diriliştir. Zira o ana

kadar yaşamayı unutan karakter, o gece ilk kez gerçekten yaşadığını hissederek.

Zweig'in Psikolojik Derinliği

Stefan Zweig, karakterin zihinsel ve duygusal çözülüşünü inanılmaz bir incelikle işler. Yazarın en güçlü yönlerinden biri olan psikolojik analiz, bu eserde tüm çıplaklığıyla kendini gösterir. Özellikle karakterin iç monologları, okuyucuyu da kendi iç dünyasına bakmaya zorlar. Zweig'in anlatımı, empati kurmayı neredeyse kaçınılmaz hale getirir. Bu nedenle *Olağanüstü Bir Gece*, yalnızca bir bireyin dönüşüm hikayesi değil, aynı zamanda okuyucunun da içsel bir yolculuğa çıkmasıdır.

Varoluş, Anlam ve İnsan Olmak

Eserin temelinde, insanın kendi varlığını anlamlandırma çabası yatar. Karakterin yaşadığı içsel çatışma, aslında modern insanın anlam arayışının bir yansımasıdır. Günlük hayatın rutinleri ve maddi doyumları içinde

duygusal anlamda körelmiş bir bireyin, bir anda kendini toplumun dışına itmesi ve orada insanlıkla, acıyla, vicdanla temas etmesi...

Zweig, bu çarpıcı dönüşümü anlatırken, bizlere “yaşamak” fiilinin ne anlama geldiğini tekrar sorgulatır.

Sonuç:

***Olağanüstü Bir Gece*,**

Olağanüstü Bir Uyanış

Olağanüstü Bir Gece, kısa ama yoğun anlatımıyla, insanın bir gecede değişebileceğini gösteren etkileyici bir eserdir. Zweig, sıradan bir hayat süren bir bireyin, tek bir gecede kendiyle yüzleşmesini ve bu yüzleşme sonucunda hayata bambaşka bir gözle bakmaya başlamasını çarpıcı bir biçimde kaleme alır.

Bu kısa roman, modern insanın içsel boşluğunu, kaybolan değerleri ve yeniden doğuş ihtiyacını dile getirir. Ve belki de en önemlisi, şu soruyu hepimizin zihnine fısıldar: “Ben gerçekten yaşıyor muyum?”

Varılamayan Menzil

AYŞE SAĞIR

Şüphe, varla yok arasında say yapmaktır. Hakikati selamlamak için siyahla beyaz tepesi arasında gayretle koşmaktır. Bazı şüpheler inanmak isteğiyle dopdoluyken, bazı şüpheler inanmamak için kuruludur. Şüphe kalbe düştüğü anda iyi ve güzel olanı kemirerek beslenip büyümeye başlar. Bundan sonra 'eminolmak' şehrine bir türlü varamayız. 'Acaba' haramilerine av olmaktan kaçamayız.

Zihne atılan bir tohumdur şüphe. Yeşerirse güven sazından bir tel koparır. Ve artık ne gök mavidir ne yer yeşil. Sis çökmüştür çoktan yüreğimize. Göz gördüğünden kuşkuludur artık, kulak duyduğundan. Gönlümüz karanlıkta kalmıştır.

Mutmain kalpten ayrı düşürür insanı. Artık o, inanmaya hasret bir kalptir.

Çok insan tanıyanlar şüphe virüsünü en çok kapanlardır. Onlar hayal kırıklıklarını aş etmiştir kendilerine. Ne ki bu aş, şifa getiren iyileştiren bir aş değildir. Safını belirletmez insana, bir türlü iman ettirmez.

Kuşku 'acaba'ya kapı aralar. Ve bu kapı bir aralandı mı artık kimse selamette değildir. Üstelik kimin ne kadar zarar göreceği de öngörülemez. Öte yandan gereklidir de şüphe. Ancak ilaç gibi belli ölçüde ve de pergelin ayağını inanmakta tutarak dönmeli ihtimaller etrafında. Akıl kisvesine büründüğünden, giyenler akıllıyım ondan şüphe ediyorum, sanır. Sürekli pusuda bekler şüphe. İnanmaya dair adım atacağın an hücumu geçer izin vermez. Aratır ama buldurmaz.

İlahi dinlerde zanda bulunmak diye geçer ve kesin olarak yasaklanmıştır. Zira asla varılamayan menzillere sürgün eder insanı.

